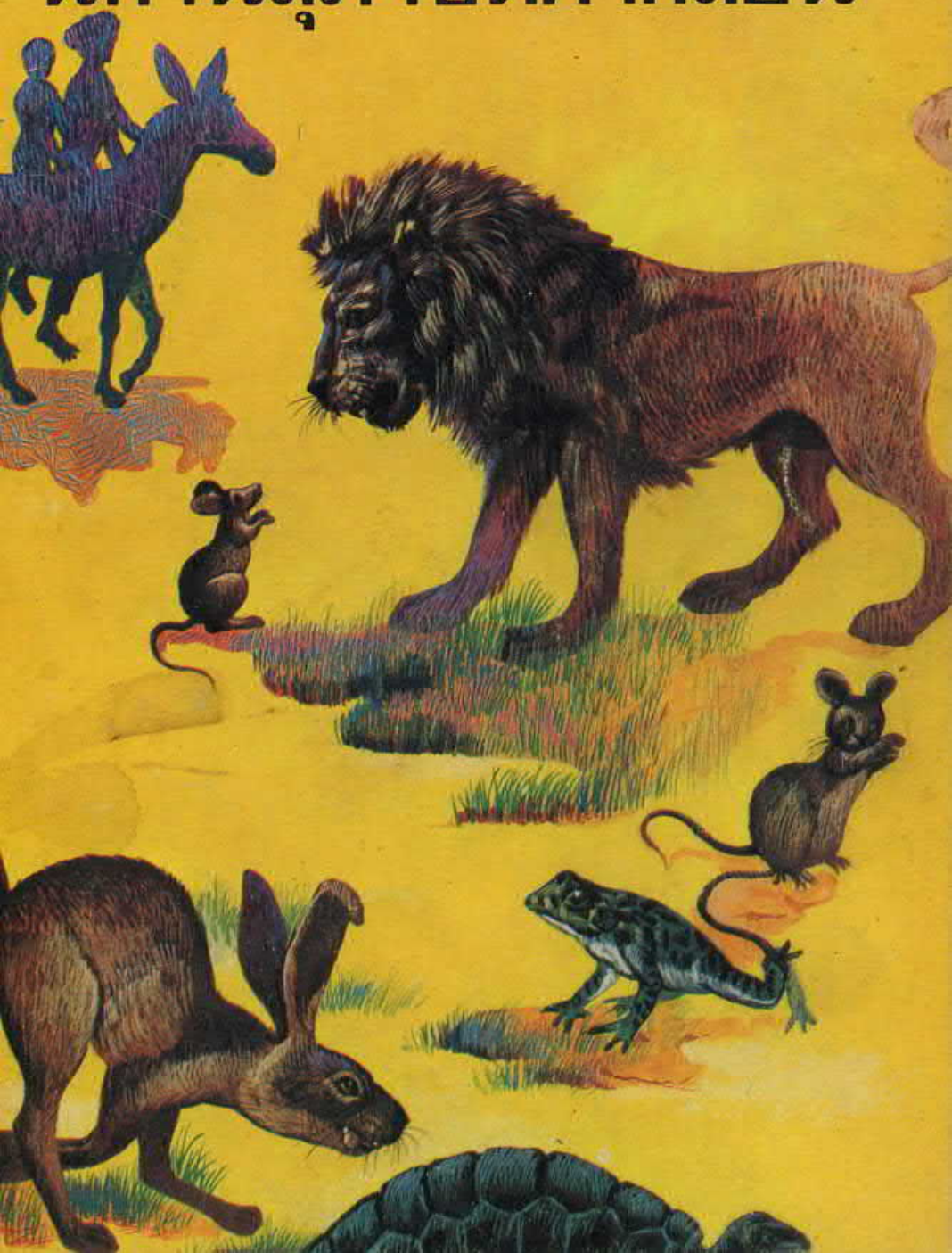

นิทานสฤงษิตคำกลอน

หนังสือส่งเสริมการอ่าน

ระดับประถมศึกษา

เรื่อง

นิทานสุภาษิตคำกลอน

หลวงจรัสการคุณากร (จรัส บุนนาค)

ผู้ประพันธ์

กรมวิชาการ
กระทรวงศึกษาธิการ

ประกาศกระทรวงศึกษาธิการ
เรื่อง อนุญาตให้ใช้หนังสือในโรงเรียน

ด้วยกรมวิชาการได้จัดทำหนังสือส่งเสริมการอ่านชื่อ
“นิทานสุภาษิตคำกลอน” สำหรับระดับประถมศึกษา ขึ้น
กระทรวงศึกษาธิการได้พิจารณาแล้ว อนุญาตให้ใช้หนังสือนี้
ในโรงเรียนได้

ประกาศ ณ วันที่ ๓๐ ธันวาคม ๒๕๒๐

(นายรังสฤษดิ์ เชาวน์ศิริ)
ปลัดกระทรวงศึกษาธิการ

คำนำของผู้ประพันธ์

เสนอบท พจมาน ไว้อ่านเขียน
เพื่อกำนัล ดรุณน้อย ค่อยเพียรเรียน
ช่วยปราบเสี้ยน อวิชา ให้ซาไป
เรื่องนิทาน สุภาษิต ดิดจะเก่า
เอามาเล่า เลือกสรร ทนสมัย
เป็นกลอนแปด เจริจา ภาษาไทย
ถ้าตอนใด ผิดแบบ ไม่แยบคาย
ขอปวงปราชญ์ โปรดอภัย ให้แก่ข้า
ผู้เจตนา ช่วยลูกหลาน ท่านทั้งหลาย
กลอนสุภาพ หายาก ไม่มากมาย
จึงชวนขวาย เพื่อเด็กไทย ได้เล่าเรียน
ใช้กวี ภูมิยังอ่อน กลอนตลาด
ไว้สามารถ แต่ก็กล้า มาลองเขียน
หากผิดพลั้ง ท่านมุนี ช่วยติเตียน
จะพากเพียร แก้ไข ให้ขึ้นชวน
ตัวผมหรือ ชื่อนาย จรัสการ
เป็นวงศ์วาน บุณนาค มาจากสวน
ณ บางช้าง เชื้อเผ่า เหล่าคุณนวล
เห็นว่าควร จึงได้คิด ประดิษฐ์กลอน
หวังให้เป็น ตำรับ ประดับชาติ
ทั้งมุ่งมาด ช่วยครู ผู้สั่งสอน
เด็กผู้ใหญ่ อ่านได้ ไม่่วงนอน
ถ้าถึงตอน สุภาษิต ควรคิดจำ

ล้วนเรื่องราว กล่าวปน คนกับสัตว์
สารพัด เจรจา ดุนำข้า
แผลงมาจาก อิสปะ กิรณัม
มักมีธรรม ประจำแฉง ทุกแห่งไป
จะร้องเล่น แก่เหงา เล่าก็เหมาะ
ถ้าเพลงเพราะ คงน่าชม สมสมัย
แบบสากล เชิญผูก ให้ถูกใจ
ใครร้องได้ คงฟังงาม ยามราตรี
หรือจะใช้ สอนตาม คำบอกเด็ก
ในชั้นเล็ก อนุบาล ขาญชัยศรี
ถึงชั้นสูง ป.หกก็ เหมาะพอดี
สูงกว่านี้ คงง่ายไป ไม่บังควร
ขอยุติศ ลิขสิทธิ์ ไม่คิดหวง
ให้กระทรวง ศึกษา พาณิชย์
โปรดแก้ไข เปลี่ยนแปลง แห่งสำนวน
ขอเชิญชวน ขาญกวี ช่วยชี้เติม
ตอนไหนยาว เกินไป ดัดให้เหมาะ
กลอนไม่เพราะ แก้ไข ได้ส่งเสริม
หากพิเคราะห์ ไพเราะดี ไว้ที่เดิม
ถ้าสั้นเพิ่ม ให้สนอง ตามต้องการ

คำนำ

หนังสือส่งเสริมการอ่านชื่อ “นิทานสุภาษิตคำกลอน”
นี้ หลวงจรัสการคุณกรรม (จรัส บุณณาค) เป็นผู้ประพันธ์ขึ้น
และนางสาวเจียมจิตต์ บุญญานุรักษ์ เป็นผู้ตรวจ หนังสือนี้
ประพันธ์เป็นกลอนแปด มีทั้งหมด ๑๕ เรื่อง เนื้อเรื่องนำมา
จากนิทานสุภาษิตบ้าง นิทานอิสปบ้าง ให้คติสอนใจ ถ้อยคำ
ที่ใช้ก็ง่ายๆ กรมวิชาการจึงหวังว่าหนังสือนี้จะเป็นประโยชน์
อย่างยิ่งแก่เด็กในระดับประถมศึกษา ทั้งในด้านเนื้อหาสาระและ
ความสนุกสนานเพลิดเพลิน

กรมวิชาการ

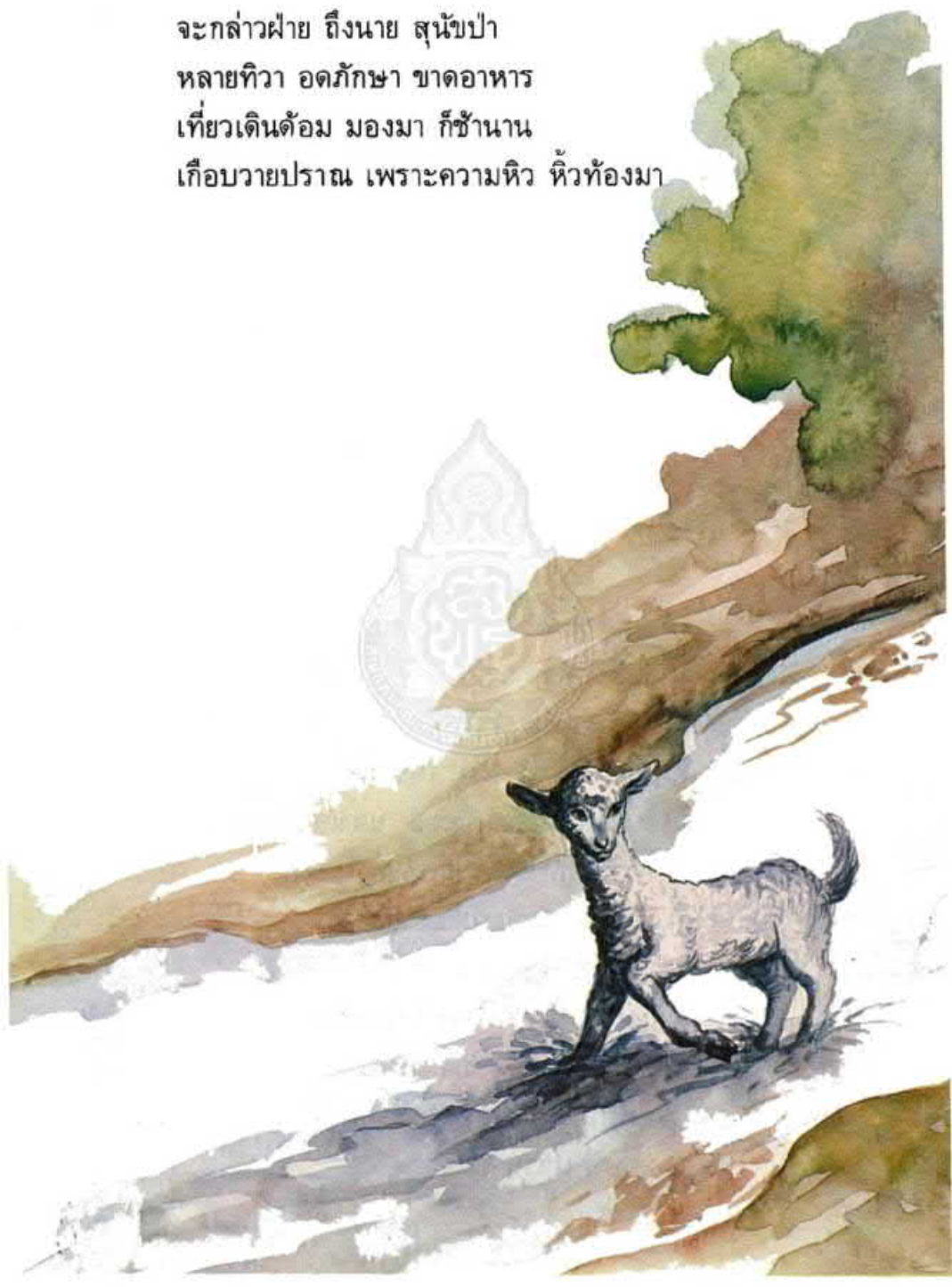
สารบัญ

1. ลูกแกะกับหมาป่า	หน้า 1
2. ราชสีห์กับหนู	” 8
3. กากับสุนัขจิ้งจอก	” 14
4. ลาสามตัว	” 16
5. กระต่ายทาสเตา	” 22
6. กบใจร้าย	” 28
7. บาตรดินกับบาตรเหล็ก	” 32
8. เต่าเหาะได้	” 34
9. เณรผ่นตีน	” 37
10. แบกพลั่วจนตาย	” 42
11. เณรตรงเกินไป	” 49
12. จีนสองเกลอ	” 54
13. สัตว์สอพลอ	” 65
14. หลงเมียฆ่าแม่	” 71
15. เล่นแร่แปรธาตุ	” 79

ลูกแกะกับหมาป่า

มีลูกแกะ ตัวน้อย กระฉอยนิด
 มายืนบิด ตัดกายา นำสงสาร
 เหลือบแลเห็น น้ำไหล ในลำธาร
 ก็เบิกบาน ปรีดีเปรม เกษมใจ
 ด้วยเหน็ดเหนื่อย เมื่อยล้า แสนสาหัส
 เพราะพรากพลัด จากเคหา ที่อาศัย
 รีบเดินตรง มายังท่า ซาลาลัย
 แล้วลुบไล่ พักตรา ด้วยวารี
 ไม่เย็นพอ จึงกระโดด ลิงโลดเต้น
 แถมว่าเล่น แล้วท่อง นทีศรี
 แสนสำราญ สุขเกษม เปรมปรีดี
 ณ แดนที่ น้ำวน ชลธาร

จะกล่าวฝ้าย ถึงนาย สุนัขป่า
หลายทิวา อดรักษา ขาดอาหาร
เที่ยวเดินด้อม มองมา ก็ช้านาน
เกือบวายปราณ เพราะความหิว หิวท้องมา

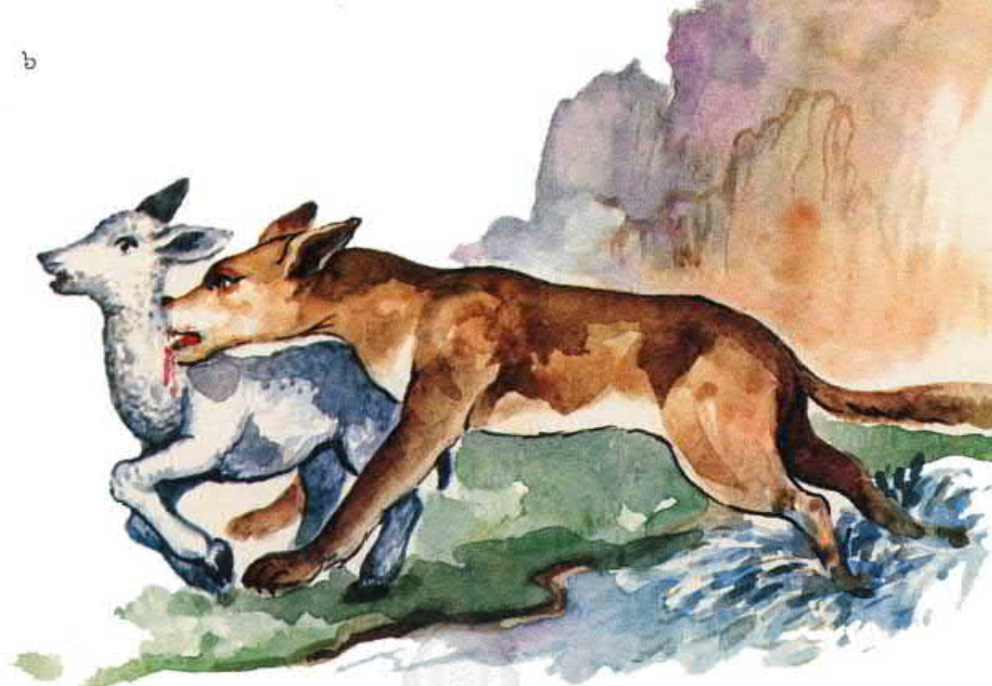

ถึงน้ำใส ไหลเย็น เห็นลูกแกะ
 จึงรีบแวะ ด้วยมุ่งมาด ประารถนา
 จะฉีกเนื้อ กัดกิน ดังจินตนา
 เพราะมีใจ พาลา มาแต่เดิม
 พอเข้าใจ ปราศรัย ด้วยคำแรง
 ควรหรือเจ้า กำแพง แกลงอีกเหิม

น้ำยิ่งขุ่น เจ้ายิ่งขุ่น มาหนนุเต็ม
 ช่วยส่งเสริม กวนเล่น จนเป็นตม
 ลูกแกะน้อย ตัวสั้น อยู่จ้งก
 ไหว้ประหลก ตอบความ ยามขี้มขม
 อนิจจา คุณอาชา ฟังการม
 อันตัวผม อยู่ได้น้ำ ทำอย่างไร
 จะให้น้ำ ขุ่นได้ สงสัยนัก
 ท่านสิควัก โคลนขึ้นมา วารีใส
 จึงเปลี่ยนเป็น สีดำ อยู่ร่ำไป
 แถมน้ำไหล มาทางนี้ ทุกวัน
 สุนัขป่า ไกรธา จนหน้าแดง
 รีบเปลี่ยนแปลง ถ้อยคำ ให้คมสัน
 อย่าพูดมาก ปากกล้า มือขำคัน
 เดี่ยวจะหัน นึกเนื้อ เกือบจนพอ
 เมื่อปีกลาย เจ้าทำไม ไปเที่ยวดำ
 โพนทนา สับปลับ กับลิงจ้อ
 เอาความเท็จ ใส่เข้า แถมด่าทอ
 เจ้าโดนตอ เพราะขำรู้ หูขามี
 ลูกแกะน้อย ตัวสั้น ให้หวนจิต
 กลัวชีวิต จะวอดวาย ตายเป็นผี
 ยกมือไหว้ ตอบพลาท ทางพาที่
 กรุณา คิดให้ดี ชี้อุณอา
 เมื่อปีกลาย ผมยังไม่ ได้กำเนิด
 เหตุที่เกิด ดังนั้น นั้นกล่าวหา

คงเป็นไป ไม่ได้ จริงไหมนา
 โปรดเมตตา อภัย ให้ผมเทอญ
 แม้ผมผิด ยกให้ ไม่เอาโทษ
 เป็นการโปรด ปล่อย้ำ นำสรรเสริญ
 ผมไม่ผิด ยิ่งควรปล่อย ช้อยเหลือเกิน
 ไม่ควรเมิน ผ่านบุญ อุดหนุนกรรม
 หมาป่าฟัง คังแค้น แสนสาหัส
 หมั่นไล่จัด ลูกแกะกล้า ว่าถล่า
 มาสั่งสอน คนเช่นกู ให้รู้ธรรม
 จึงตอบคำ ไปทันที ด้วยปรีชา
 อันตัวเจ้า เด็กเมื่อวาน เห็นปานนี้
 มาอวดดี ดีฝึกปาก มากหนักหนา
 ความผิดมึง ถึงที่ สิ้นชีวา
 จะต้องม้วย มรณา คราบัดดล
 แม้ตัวมึง มิได้ว่า ข้าปีก่อน
 แต่บิดร เองดำซ้ำ เมื่อหน้าฝน
 อันโทษนี้ แสนร้าย ต้องวายชนม์
 แทนตัวตน พ่อเจ้า เนในไพร
 พอบจบคำ หมาป่า คว่าลูกแกะ
 ลงนอนแทะ กินมังสา ไม่ปราศรัย
 กระดุกอ่อน รสกล่อมกลม สมฤทัย
 ก็หมดไป ในปากหมา ป่าจันทาล

สุภาษิต เรื่องนี้ มีอยู่ว่า
 คนกำลัง วังชา มหาศาล
 จะพูดไร เป็นนั่น ดังบันดาล
 เหตุสมาน ผลสนอง ตามต้องใจ
 เป็นผู้น้อย อ่อนแอ ย่อมแพ้เขา
 ขึ้นได้เถียง ปวยการเปล่า อย่าสงสัย
 ยิ่งคนพาล สันดานชั่ว ตัวจัญไร
 มิใส่ใจ ฟังถ้อย ผู้น้อยเลย
 บุคคลใด ไร้อำนาจ วาสนา
 จะเจรจา กล่าวคำ รำเผลย
 คงอับผล จนพักตรา ไม่กล้าเงย

คนอื่นเจย เมยลืมฟัง ลั่มฟังครั้น
 หากชายใด ได้ทรัพย์ ศฤงคาร
 บริวาร มากมาย หลายพันหมื่น
 ทุกเหตุผล น่าชม ดูกลมกลืน
 ทุกวันคืน คนอื่นเชื่อ ไม่เบื่อกรรณ
 ดรุณน้อย ฟิงเพียร เรียนสามารถ
 ให้เปรื่องปราศัญญ์ วิทยา พาคมสัน
 เรื่องวิชา พาด้วยง ่องอาจครั้น
 ขึ้นสู่ชั้น ขึ้นมหา บัณฑิตเออย

ราชสีห์กับหนู

จะกล่าวถึง ราชสีห์ ผู้มีเกียรติ
 ลงนอนเหยียด ขาขา พนาสน์
 หลับสนิท ในเวลา ครากกลางวัน
 ลืมพงศ์พันธุ์ เขตคูหา พาราเดิม
 มีหนูน้อย ตัวหนึ่ง ซึ่งสถิต
 อยู่ใกล้ชิด จิตคึก นึกอีกheim
 ตะโกนเรียก เพื่อนหา มาเพิ่มเติม
 ทวีเสริม มากมาย หลายสิบตัว
 วิ่งกระโดด โลดเต้น ไม่เป็นสำ
 จับระบำ รำโตน อยู่บนหัว
 ราชสีห์ นอนเพลิน แสนเญียว
 เล่นกันนัว อยู่เหนือกาย นายสิงโต
 พระยาสัตว์ พลิกพื้น ดินจากหลับ
 ผวาจับ มุสิกกะ หยิงยะโส
 หมายจะฟาด ให้แต่เพียง หัวเสียงโน
 พวกหนูโผ ผ่านหนี วิ่งจี้ไป
 เจ้าหนูน้อย เจ้าของบ้าน พาลจะซ้ำ
 มัวร์อร่า เซทรง อย่างสงสัย
 ไม่เด็ดขาด ตัดสิน ณ ทันใด
 ก็แพ้ยัย ตัวเอง แบบเพรงกาล
 ราชสีห์ จับได้ ไม่เช่นฆ่า
 เอาบาทา เหยียบไว้ ด้วยใจหาญ

แล้วสอบสวน ทวนคำ โดยชำนาญ
 ว่าวงการ อะไร ไม่ระวัง
 เจียมกายา บ้าบิ่น หมิ่นจอมสัตว์
 ถึงเหยียบหัตถ์ หัวข่า เหมือนบ้าหลัง
 ช่างไม่เกรง คักดา ดุน่าซัง
 อย่าปิดบัง โทษเจ้า มีเท่าไร
 หนูตัวน้อย กราบก้ม ประนมหัตถ์
 ผจงจิต ถ้อยคำ ตามนิสัย
 ชักแม่น้ำ ทั้งห้า พรรณาไป
 แล้วกราบไหว้ ขออภัย ในโทษตน
 ว่าข้าแต่ ราชา พระยาสัตว์

โทษข้าซัด ควรแขวนตาย ปลายต้นสน
 ถ้าไม่โปรด ก็คงตาย วายชีพพนม
 ที่มีดมน หมิ่นเกียรติ พระภูมิ
 ขอเดชะ จงปรานี ไว้ชีวิต
 แก่คนผิด หล่องค์ พระทรงศรี
 ให้ทำการ แก่ตัว ชั่วกลายดี
 ลองอีกที่ ถ้าไม่หาย ยอมวายวาง
 หากข้าเจ้า มาถึง ซึ่งโอกาส
 ที่สามารถ แทนคุณได้ ให้หายหมาง
 จะฉลอง กตัญญู ทุกลู่ทาง
 รำพันพลาง กราบเท้า เจ้าพนา
 ราชสีห์ หัวเราะลั่น สนั่นพฤกษ์
 แล้วตริตริก เห็นจริง ทุกสิ่งสาร
 จึงตอบถ้อย หนูน้อย ด้วยโอภา
 เองวาจา ดีเหลือ ข้าเบือฟัง
 ขนาดเจ้า หรือจะแค้น มาแทนคุณ
 เอะเอาบุญ เจ้าเหมือนลูก จะปลุกฝัง
 ปล่อยให้ไป คราวหน้า อย่ามารัง-
 ความข้าดัง เมื่อตะกี้ ถึงที่นอน
 ขอบขอบจิต ที่เจ้าคิด จะตอบแทน
 ใจดีแสน นะเจ้าหนู เยี่ยงครูสอน
 ให้เจ้าจง เป็นสุข สสภาพ
 พอพูดพลาง วางกร ให้ลีลา

เจ้าหนูน้อย ดีใจ ดังได้แก้ว
 กระโดดแผล้ว เร็วจริง วิ่งถลา
 ลงสู่รู ริมทาง หว่างพนา
 จนลับตา ราชสีห์ ผู้มีคุณ
 ครั้นล่วงกาล นานมา สักห้าเดือน
 หนูพาเพื่อน วิ่งไล่ กันได้ฤณ
 เรือนชาวไร่ ไกลท้องนา ผู้การุณ
 แล้ววิ่งผลุน ออกแนวป่า พนาคร
 จะกล่าวฝ่าย ราชสีห์ ผู้มีศักดิ์
 ดิตแร้วดัก แห่งนายพราน ชานสิงขร
 ร้องเรียกเพื่อน ให้มาช่วย พันม้วยมรณ
 ด้วยสุนทร วอนว่า นำปราณี

ปวงสัตว์ใหญ่ ในพนา ไม่กล้าช่วย
 เกรงมอดม้วย วอดวาย ตายเป็นผี
 บ้างหลบหน้า ลืมความหลัง เมื่อยังดี
 ล้วนกาสิ เพื่อนกิน สิ้นทั้งมวล
 เจ้าหนูน้อย ผ่านมา แลประสบ
 นอบน้อมนบ นุ่มนึ่ม พลงยิ้มสรวล
 เอ่ยวาจา ปราศรัย ให้พอควร
 แล้วรีบด่วน กัดเชือก ไม่เลือกแดน
 เพียงครู่หนึ่ง กิ่งหัก กับดักหลุด
 สิ่งใดมุด ผลุดออกมา อ้าทางแขน
 เข้ากอดกาย นายหนู เลิกकुแคลน
 ปิติแน่น รู้สึกบุญ พระคุณเธอ
 ส่งสำเนียง กัมปนาท ทวาดป่า
 กล่าววาจา โดยระว่าง ไซ้ปลั่งเปลอ
 คุณหนูน้อย นี่ประเสริฐ เป็นเลิศเกลอ
 เทียบเสมอ มารดา ผู้อารี
 ได้ช่วยชุบ อุปถัมภ์ ข้ายามยาก
 จึงพ้นปาก มัจจุราช พลาดเมืองผี
 อันเพื่อนอื่น มากมาย ในพงพี
 ช่วยชีวี เราก็ก็นำ ได้สักตัว
 ขอดังสัตย์ ปฏิญาณ สาบานว่า
 ใครมากล้ำ หมีนเกลอ เผลอเหยียบหัว
 ต้องลองดี กับข้า ก่อนนอย่ากลัว
 ถ้าข้ามรั้ว ศพเราได้ จึงไคลคลา

ถึงเป็นหนู ตัวน้อย กระจ้อยนิด
 แต่น้ำจิต สูงศักดิ์ มากหนักหนา
 มั่นในหลัก กต เวทิตา
 ยอดธรรมา ยอดมนุษย์ พุทธองค์
 สุภาสิต ในเรื่องนี้ อยู่ที่ว่า
 เราเกิดมา อย่าเพลิน เกินจนหลง
 ถ้าใครเซ มีควรรู้ ย่าเหยียบลง
 ขึ้นทะนง คงวันหนึ่ง จะถึงตัว

ราชสีห์ กายโตใหญ่ ใครจะคิด
 ว่าชีวิต จะรอดตาย หายขาดหัว
 โดยอาศัย หนูน้อย ค่อยเนียนัว
 มากัดขั้ว แร้วขาด พินาศไป
 ใครทำบุญ บุญย่อมครอง สมองตอบ
 ครอบรอบคอบ เลือกกรรม ทำนิตย์
 ให้ห่างชั่ว กลัวดี ศรีอำไพ
 จะวิไล แลเลิศ ประเสริฐเอย

กากับสุนัขจิ้งจอก

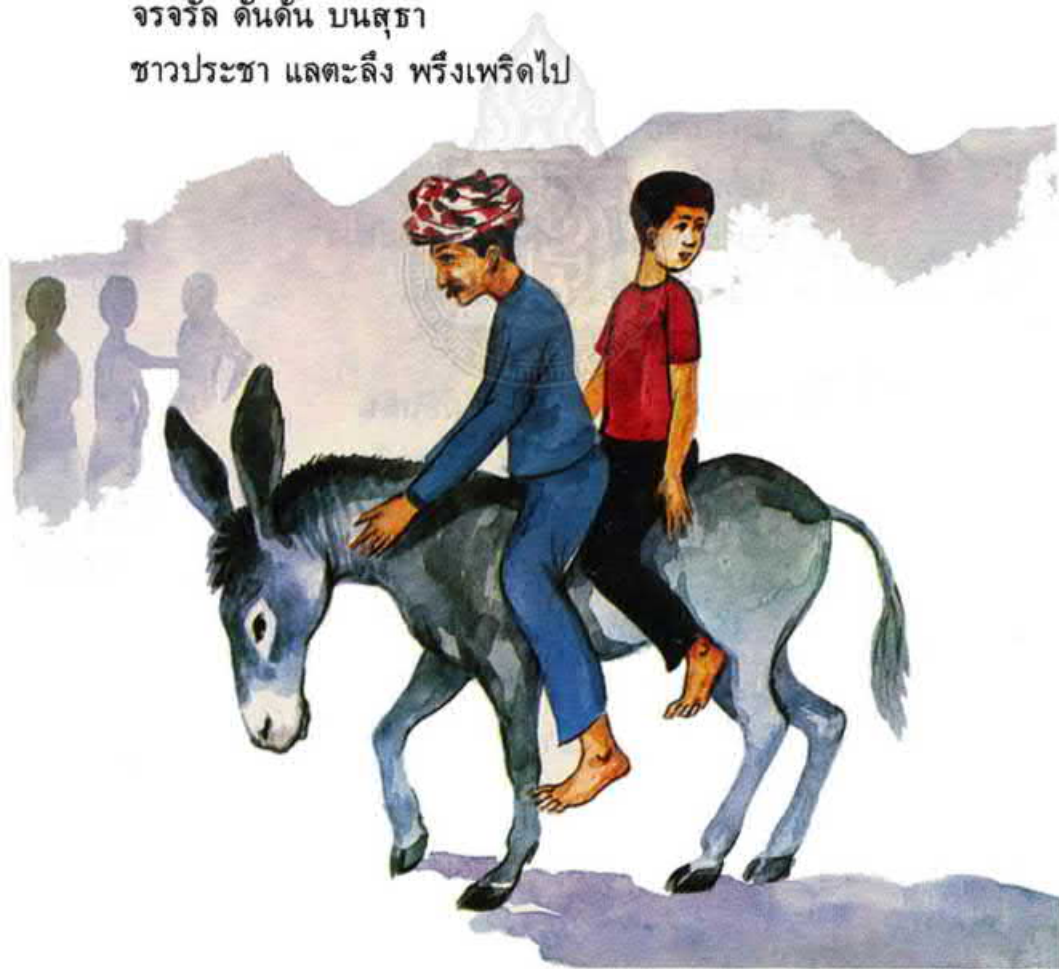
แต่ปางหลัง ยังมี อีกาหนึ่ง
 บินตะบึง จากเคหา ที่อาศัย
 สู้สถาน ผ่านตำบล หนทางไกล
 เหนือทิวไม้ ขอบฟ้า พนาจร
 เห็นก้อนเนื้อ หลงวาง อยู่กลางป่า
 จิ้งจกลา แบบคนรู้ มีครุสอน
 หยิบเฉียวไป ได้ง่าย ไม่อาทร
 แล้วบินย่อน ขึ้นเกาะบน คบตันไทร
 จะกล่าวถึง สัตว์สี่ขา หมาจิ้งจอก
 เดินจากตรอก ริมลำ แม่ น้ำไหล
 เที้ยวเพ่นพ่าน หาอาหาร เป็นการไว
 ด้วยท้องไส้ อุดกักขะ มาช้านาน
 เหลือบแลเห็น กาน้ำ ยังกึ่งพฤษ
 จิ้งตริตริก นึกสุนทร อันอ่อนหวาน
 แล้วเริ่มถ้อย มธุรส พจมาน
 หวังสมาน ผลสนอง สิ่งต้องใจ
 ไอ้คุณกา งามเหลือ ไม่เบื่อเนตร
 ดังเทเวศ จุติมา อยู่อาศัย

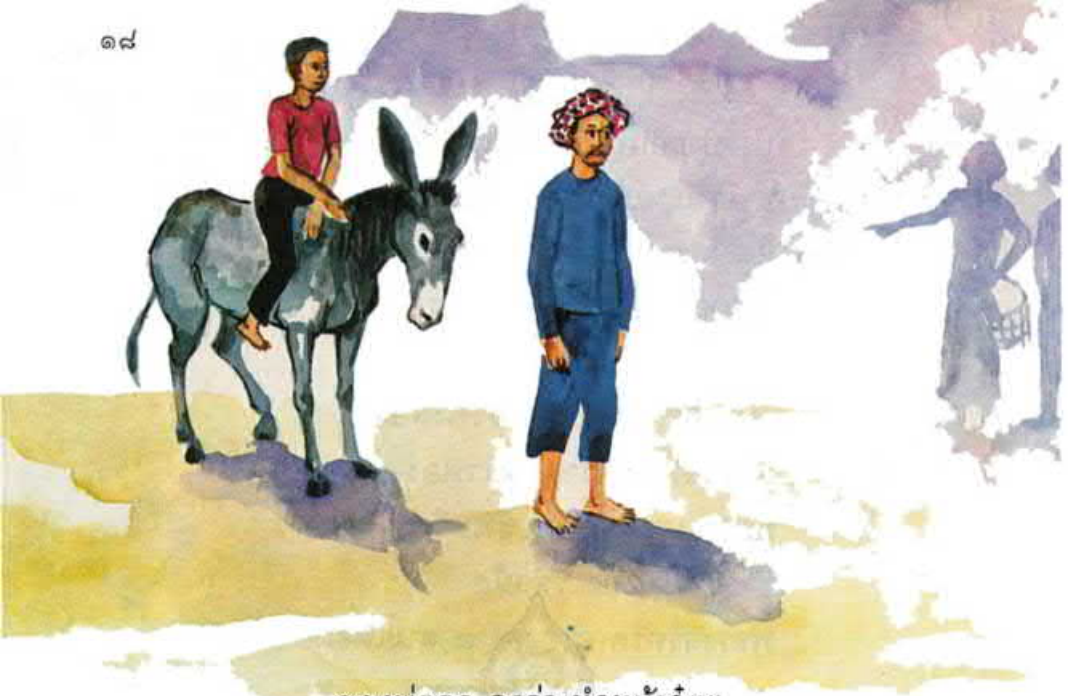
สวรวาทเทพ สิงคัมภีร์ แห่งต้นไทร
 ขนอำไพ ตำขลับ มั่นจับตา
 ถ้ำสำเนียง เสียงไพเราะ เสนาะโสต
 ก้องวิโรจน์ ดีรับ กับปักษา
 ใครไต่ย่น ก็คงปลื้ม สัมภวา
 ไม่เสียที ที่เกิดมา หมาหรือคน
 อีกาฬ คลึงเคลิ้ม เหมดวงจิต
 สำคัญผิด ว่าตัวงาม ตามเหตุผล
 จึงอ้าปาก อดเสียง สำเนียงตน
 ด้วยหลงกล โดนลูกยอ เสียพอแรง
 โอษฐ์เผลอ เกลอเสียท่า หมาจึงจอก
 เนื้อหล่นออก จากปากกา อันกล้าแข็ง
 เพราะเหตุเขลา เบาความ ไม่ระแวง
 ผลจึงแวง เสียมั่งสา อันน่ากิน
 สุภาษิต เรื่องนี้ มีอยู่ว่า
 เรื่องปัญญา รวยทรัพย์ ไม่อับสิน
 คนชอบยอ มีทุกแคว้น ในแดนดิน
 จงใช้ลิ้น อ่อนหวาน หวานพิชพันธ์
 ใครเสียท่า บ้าสอพลอ ยอประจบ
 โง่บัดซบ อย่างกา ตูน่าขัน
 เนื้อในปาก ลากออก มาทันควัน
 เพราะโมหันธ์ เมาสรรเสริญ จนเกินเอย

ลาตามตัว

แต่ครั้งกาล นานมา กระทาชาย
 กับลูกนาย หนึ่งนั้น มีผืนผวน
 เร่งนำลา สู่สถาน ย่านอันควร
 โดยหวังตัวน คิดจะขาย ได้ราคา
 ทั้งพ่อลูก เกะกะนั่ง หลังลาเดียว
 ซี่ลดเลี้ยว มุ่งมาด ปรารถนา
 จรรจวล ดันดัน บนสุธา
 ชาวประชา แลตะลึง พริ้งเพริดไป

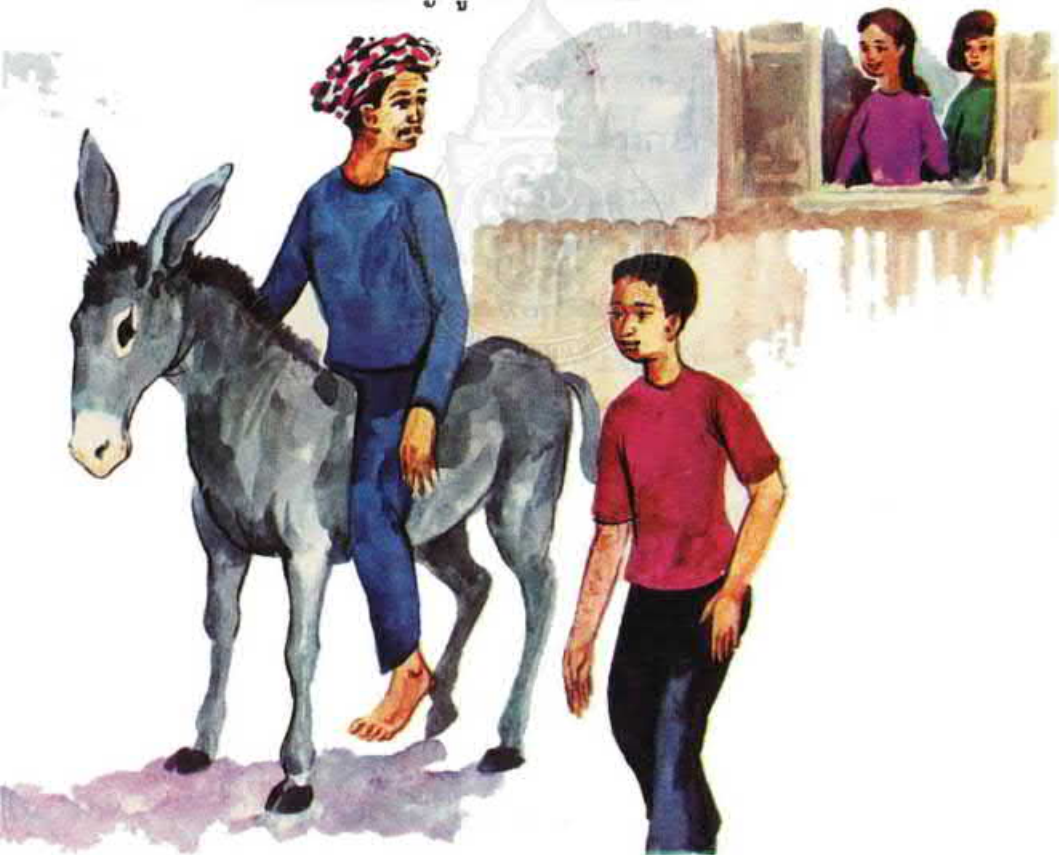

บ้างปากคั่น สรรค์ว่า น้าหัวเราะ
 ช่างงามเหมาะ ชวนชม สมสมัย
 ถึงตลาด ลาชีวิต คงบรรลีย์
 จะขายได้ ก็แต่หนึ่ง วัณนักรอง
 คนอะไร ใจร้าย ได้มาเกิด
 ดูเอาเถิด เห็นแก่ตัว ชั่วทั้งสอง
 พ่อก็เลว ลูกก็ร้าย ใจลำพอง
 มียากมอง บาดตา ข้าเหลือทน
 ชายชรา ฟังคำ รู้สำนึก
 พลังตริตริก ตรองความ ตามเหตุผล
 เราคงผิด ขวางตา ประชาชน
 แทบทุกคน จึงได้ว่า น้ารำคาญ
 พอคิดได้ ลงจากลา บิดาลูก
 เชือกไม่ผูก ปล่อยตาม ความสงสาร
 ลาตัวเบา พันทุกข์ สุขสำราญ
 เดินหน้าบาน หูกาง บนทางจร
 เพียงครู่เดียว ผ่านพ่อค้า นายพาณิชย์
 ต่างสะกิด กันให้ดู อยู่สลอน
 เหยยพวกเรา มองชะงัก ให้แน่นนอน
 ลาสองกร กลับเสียที ลาสีตีน
 มั่นเดินหน้า ดังพระยา ราชาสัตว์
 ผจงจัด โอ้อ่า ท่ามีศิลป์
 อ้าวตัวแก่ ตามหลัง คำดั่งนิล
 ดูข้างสิ้น หัวคิด จิตไม่ดี

สองพ่อลูก ถูกว่า ทำหน้าจ้อย
 หนุ่มแอบค้อย ขึ้นหลังปล้น ขม้นขมิ
 ตาแก่พ่อ เดินตามทาง พรางจรัล
 รีบเร็วรี เร่งให้ทัน ตะวันงาย
 ไปได้สัก พักหนึ่ง ถึงสี่แยก
 ไทยจีนแซก แปลกหน้า มาหลากหลาย
 บ้างหยุดมอง ร้องว่า ค่าลูกชาย
 เฮ้ยอายควาย ไม่รู้บุญ คุณบิดร
 เอ็งเป็นหนุ่ม ไยนี้ บ่นหลังสัตว์
 อาจารย์วัด ไฉนวะ กล้าสั่งสอน
 ทั้งพ่อเดิน ด้วยบาป ไม่อาวรณ์
 แดดก็ร้อน ดินก็อุ่น ฝุ่นก็เต็ม
 เร็วลงมา อย่าช้า เจ้าหน้าโง่
 เลี้ยงไม่โต เลยอายหมา ลูกปลาเข็ม

เอาแบบลูก ทรพา อ้ายปลาเค็ม
ค่อยและเล็ม วัตรอยเท้า เท้าหรือยัง
ตาแก่ฟุ้ง คั่งแค้น แสนสาหัส
มุ่งกำจัด คำนินทา เหมือนบ้าหลัง
จึงดิ่งลูก ลงจากลา เพราะน่าซัง
ยีนคำสั่ง หนุ่มลงมา ก้มหน้าเดิน
ตาพ่อนั่ง แทนไป ได้สักครู่
ผ่านโฉมตรู ลูกชายเธอ ชักเกือเขิน
หน้าก็แดง ดังมะเดื่อ เปื้อนเหลือเกิน
สาวสรรเสริญ รูปหล่อ ละออชาย

บ้างกระซิบ กันให้ชม โฉมพระเอก
 ดังเทพเสก วรพงศ์ องค์ฤๅสาย
 ถ้าได้เป็น ของน้อง จะครองกาย
 ชีวิตวาย ก็ไม่คลาย ความรักเธอ
 แต่หมั่นไส้ อ้ายแก่ แสบมาเกิด
 นั่งหน้าเซด บนหลังลา ทำเฉย
 เหมือนกิ้งก่า ได้ทอง ปองละเมอ
 ทำหมิ่นเจ้า อวดศักดิ์ น่ารำคาญ
 ใ้รูปทอง ของน้อง ต้องเตาะแตะ
 ดังลูกแพะ ที่ทำ น่วสงสาร
 ในกลางแดด ตันตัน ช่างทนทาน
 ยาวมาลัย เมียงชม้อย คอยดูแล
 ตาแก่พ่อ พอได้ฟัง นั่งสำนึก
 จิงตริตริก คิดได้ อายอดสู
 เราหนอเรา อพิไร ไ้จริงกู
 เดินแค้นกู ผิดหลัก เสียศักดิ์
 จะทำการ สิ่งใด หมายถึงคิด
 ให้ถูกจิต ทุกคนได้ ไ้ใจหนา
 ถูกใจก. ข.เกลียด เสนียดตา
 แสนจะบ้า ที่หวังห้าม ความดีเตียน
 ต่อนี้ไป เราจะไม เอาใจคน
 เลิกหลบพ้น คำนิทา นำเวียนเคียร
 ถ้าสามารถ ห้ามตะวัน ห้ามวันเทียน
 ถึงค่อยเพียร ห้ามดิฉัน ปวงนิทา

คำกล่าวใด ไยฟัง ให้คลั่งจิต
 ถ้าเราคิด ว่าดีตาม ความปรารถนา
 ทำให้เหมาะ เจาะสถาน กาลเวลา
 ใครจะดำ เรอย่าฟัง ช่างหัวมัน
 อันคนรัก มักมี เท้าผืนหนัง
 แต่คนชัง โตกว่าเสือ เหลือมหันต์
 เราทำดี ริษยา อิจฉากัน
 ทุกคืนวัน ต่างหวังแย่ง ตำแหน่งเอย

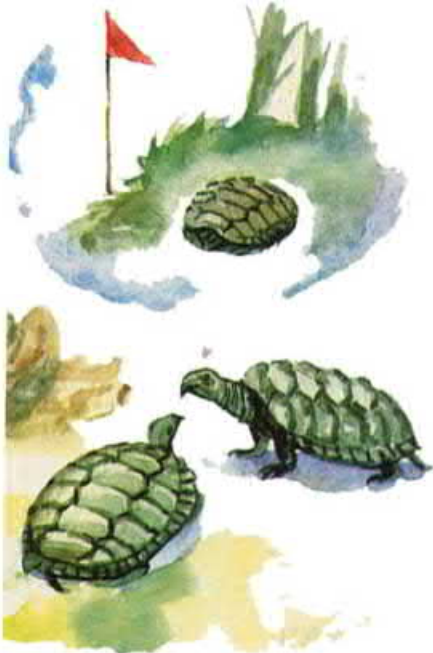

กระต่ายทาสเต้า

ขอกลับกล่าว ราวเรื่อง กระต่ายป่า
 อหังการ์ อยู่ที่ชาย ปลายดงสน
 ฝึให้เร็ว ใครไม่กล้า ทำประจัญ
 วึ่งเวียนวน ด้วยคะนอง ลำพองใจ
 แลเห็นเต้า กลับมา จากหาหิน
 หวังฉวิล เจริจา เชิงปราศรัย
 แต่ถ้อยคำ ไม่สวาท บาดฤทัย
 เหตุด้วยไร การศึกษา จรรยาธรรม
 เอื้อนออกโอษฐ์ โอ้อาเต้า ของเราเอ๋ย
 ช่างจุ่มง่าม ตามเคย น่าเย้ยหยาม
 หากเกิดภัย พวกศัตรู มาวุ่นวาม
 คราวสงคราม อาคงม้วย ด้วยไฟรี

แม้แต่เพียง จะเดินข้าม สนามเพลาะ
 คงอย่างเหยาะ มิทันพัน กระสุนวิถี
 นายเต่าพัง ค้างค้ำ แสนทวิ
 ดังอักคี่ จีจูด สะดุดใจ
 จึงตอบความ ยามโกรธ พิโรธสุด
 ท่านจงหยุด เลิกพร้อง สนองไข
 อันโอ่งเปล่า ไร้วารี ตีดังไกล
 ขึ้นพูดไป ไซ้ประโยชน์ โฆษณา
 ขอเชิญท่าน เตรียมพนัน วิ่งขันแข่ง
 อวดสำแดง อำนาจ ดังปรารถนา
 ในวันพรุ่ง รุ่งอรุณ นาฬิกา
 ที่ชายป่า แนวหญ้า พนาคร
 ผู้ใดแพ้ จำจะ สละเกียรติ
 ยอมถูกเหยียด ไม่ประวิง นิ่งทอดถอน
 ต้องเป็นทาส จวบจน ชนม์ม้วยมรณ
 ประณมกร อ่อนขลุ่ ผู้มีชัย
 กระต่ายพัง นิ่งยิ้ม ริมแก้มแตก
 รู้สึกแปลก หนัก ชักสงสัย
 นี่พูดจริง หรือว่าเล่น ด้วยเห็นใจ
 ใครเป็นใคร ก็ย่อมรู้ อยู่ด้วยกัน
 โอ้อาเต่า หัวล้าน พาลแต่โกรธ
 เลยเฉาโศด บ้าทำ อย่างน่าขัน
 ก็เรานี้ ต้องชนะ เดิมพนัน
 เป็นทาสฉัน เสียวันนี้ เกิดพี่ชาย

ยอมให้ท่าน กะเวลา อาณาเขต
 ตามจงเจตนา ที่อาหมาย
 แข่งที่ไหน ไม่ว่า เชิญท้าทาย
 ตามสบาย อารมณ์ เห็นสมควร
 จะวิ่งเข้า เทียงสาย หรือบ้ายเย็น
 หรือรอเห็น ดวงจันทร์ พลันจากสวน
 หรือจะเอา ยามเดือนแรม ไม่แจ่มนวล
 แสรั่งพุดกวน โทโส นำโกรธา
 นายเต่าฟัง ยังสติ ดำริคิด
 ไม่เบี่ยงบิด ตอบความ ตามภาษา
 ขอเชิญท่าน เวลาห้า นาฬิกา
 ที่ชายป่า ดงกล้วย รวยผลเต็ม
 จากกอกกล้วย ไปจุดดิน ถิ่นเขาโน้น
 วังจนโตน ชุ่มพฤษภา นามว่าเข้
 ไกลบ่อน้ำ ลำธารา วารีเต็ม
 ที่แขกเข้ มาฆ่าควาย เมื่อปลายเดือน
 กระด่ายฟัง นึกกระหิม ได้ชิมหมู
 เพราะตนรู้ ฝีมือใด ใครไม่เหมือน
 จึงรับคำ ทันทิ มีมีเขื่อน
 แล้วสู่เรือน รับประทาน อาหารเย็น
 นึกตั้งใจ ไว้ว่า ไม่ประมาท
 จนผิดพลาด ดั่งนิทาน โบราณเห็น
 เพราะนอนหลับ ริมถ้ำ จึงล่าเค็ญ
 เลยต้องเป็น ผู้แพ้ แก่เต่าไป

เสร็จทำท่าย นายเต่า รีบเข้าบ้าน
 รับประทาน โภชนา แล้วปราศรัย
 บอกเคล็ดลับ แจ้งความ ให้ทราบวัย
 อรทัย ทราบะบิล ก็ยินดี
 ถึงเวลา สองนา พิกาปลุก
 ผัวเมียลุก เร็วพลัน ขม้นขมิ
 ภรรยาเต่า รีบไป ในราตรี
 รีมวาริ ไกลสำนัก แห่งหลักชัย
 แล้วแอบซุ่ม ตามคำสั่ง ภัสดา
 รอเวลา ฟ้ากระจ่าง สว่างใส
 สามีเต่า รีบตรง สู้งงไฟ
 นอนอยู่ไซ้ไร ฌแนวกล้วย ด้วยปรีดา
 จวนฟ้าสาง กระต่ายพีน ตื่นจากหลับ

ออกจากหับ มุ่งมาด ปรรธนา
 หมายถึงเต่า มาช่วงใช้ ได้บาทา
 เป็นทาสา ตลอดชีพ ชนมาน
 ถึงกอกล้วย แลเห็นเต่า เนอยูก่อน
 เลยสุนทร เริ่มนำ ด้วยคำหวาน
 ขอโทษเต่า ต้องมานอน อยู่ก่อนนาน
 ด้วยคีนวาน นอนดึกไป ไม่ระวัง
 นายเต่ายิน พลันตอบ ว่าขอบจิต
 ที่ไม่คิด รื้อรอก ห้อกลับหลัง
 ซ้ำไปหน้อย มิเป็นไร ใช้น่าซัง
 ไปรดจงตั้ง ใจวัง อย่างนิ่งนาน

ขึ้นรอช้า แดดกล้า ถ้ำล้าปาก
 จะเหนื่อยยากหนักแรง แห่งสังขาร
 ทั้งสองสัตว์ ยืนท่า หน้ากระดาน
 ต่างตั้งมาน หมายชนะ คู่ประจัญ
 ทั้งสองรอ ฤกษ์เวลา และนาที่
 สกุนี ไก่ฟ้า พระยาขัน
 สุดเสียงไก่ ต่างชิง วิ่งพร้อมกัน
 มุ่งผายผัน สู่หลักชัย ในบัดดล
 พอกระด่าย ไปลับ เตากลับหลัง
 ลงแอบนั่ง ริมทาง หว่างต้นสน
 แล้วก็นึก อิ่มใจ ในการกล
 ภรรยาตน อยู่ทางโน้น แนวต้นไม้

ฝ่ายนางเต่า คอยกระด่าย ใจแช่มชื่น
 ลูกขึ้นยืน มองพนา พฤกษาไสว
 เห็นกระด่าย วิ่งมา มรรคาไกล
 พอเข้าใกล้ ร้องว่า แพ้ข้าแล้ว
 แข่งอีกหน หนึ่งโหมเล่า หรือเจ้าเหนื่อย
 ถ้าไม่เมื่อย เชิญเหยา มาเข้าแถว
 หรือจะยอม เป็นข้า เจ้าหน้าแมว
 กระโดดแผล้ว เข้ามาซี อย่ารีรอ
 กระด่ายโง่ ได้ฟัง ไม่สังเกต
 ว่าเต่าเพศ หญิงหรือชาย ไซ้โหมหนอ
 ยินสำเนียง เตือดแต้น จนแน่นคอ
 ครั้นแล้วก็ ออกวิ่งโหม ในทันที

ถึงต้นทาง เห็นนายเต่า ฝ้าอยู่ก่อน
นึกสะท้อน ทรวงเหงา เศร้าเป็นผี
ถูกเต่าทำ จึงรีบวิ่ง เป็นสิ่งคลี
พอถึงที่ นางเต่าว่า ข้าเหลือเกิน
แต่วนไป เวียนมา กว่าร้อยเที่ยว
รู้สึกเหี่ยว ใจพลง ทางสรรเสริญ
ผีเท่าเต่า เจ้าช่างดี มีควรเมิน
แต่เพียงเดิน งุ่มง่าม ตามไม่ทัน
ในที่สุด ขอมกายา เป็นข้าเต่า
เพราะโง่เง่า บินบ้า อย่างน่าขัน
อวดฉลาด ไม่เฉลียว เกลียวพนัน
ทุกคืนวัน เป็นทาสา ข้าเต่าเอย

กบใจร้าย

เจ้าหนูน้อย เดินมาพบ กบตัวหนึ่ง
 กบรำพึง ด้วยปัญญา อันกล้าหาญ
 จะลงหนุ ให้มลาย ชีพวายปราณ
 เพื่อรับประทาน มังสา อันน่ากิน
 จึงกล่าวถ้อย พจมาน หวานสดับ
 เชิญไปทับ ไตธรา โอ้อำศิลป์
 ภาพในน้ำ ถ้ำสง่า กว่าบนดิน
 แม้องค์อินทร์ ยังนิยม ชมว่างาม
 มีคุหา เจือกมัจฉา พระยานาค
 เลอหลายหลาก เลยสวรรค บนชั้นสาม
 อปสรน้ำ วนว่าย ไกลองค์ราม
 พยายาม ชัดตบะ พระนารายณ์

ถึงยามแก่ ท่านจะไม่ ไร้ความรู้
 ต้องอดสู ลูกหลาน พานหนีหาย
 เพราะขัดข้อง ไม่กล้า อธิบาย
 เกิดเป็นชาย ต้องไว้อ้อ ให้ลือชา
 ยิ่งเห็นมาก ยิ่งรู้มาก ปากศักดิ์สิทธิ์
 คนกลัวฤทธิ์ เกรงวิทย์ ทุกทิศา
 ควรเที่ยวชม ให้ทุกแคว้น แดนธรา
 มินยnda ไว่เพื่อดู หูเพื่อฟัง
 จะอมือ ตื่นอยู่ รุทำไม
 เชิญท่านไป เยี่ยมบ้าน ธารหอยสังข์
 ชมฉลาม ปลาอานนต บบนรลังก์
 นารายณ์นั่ง หลังพระยา นาคนาดาล
 อีกสิ่งหนึ่ง มากมาย หลายสิบโกฏิ
 งามช่วงโชติ เลอตา กว่าเล่าขาน
 สิบปากว่า มิเท่าตา เห็นชำนาญ
 ควรถึงกาล จะเรีงรีน ขึ้นหัวใจ
 หนูน้อยฟัง คลั่งเคลิ้ม เหมดวงจิต
 พลงนึกคิด คล้อยเห็นงาม ตามนิสัย
 จึงเอื้อนโอษฐ์ เอ่ยตอบ ขอบหทัย
 แต่เข้าใจ ในวิชา ว่ายวารี
 ไม่สันทัด ถนัดเจน เช่นตัวท่าน
 เกรงจะบร รลยลับ ดับเป็นผี
 กบไต่ยีน ตอบพลัน ไปทันที
 ตัวข้านี้ จะช่วยกู้ ชูชีพเกลอ

จะเอาเชือก ผูกกระแสน พันให้แน่น
 เท้ากับแขน โดยระวัง ไม่พลั้งเผลอ
 แม้นยามยาก จะไม่จาก มิตรเช่นเธอ
 หนูร้องเออ เอาชีชี ยินดีไป
 กบจึงเอา เชือกพัน กระชั้นชิด
 ผูกหนูติด หลงกลลวง ทรามนิสัย
 กบมีจิต พาลา มาแต่ไร
 แล้วเร่งให้ สู้ท่า คงคาเย็น
 พอว่ายถึง หัวงน้ำ ลำธารเล็ก
 หนูรู้สึก จึงออกปาก ยามยากเชิญ
 ข้าหายใจ ค่อนสลัก ชักล้าเค็ญ
 โปรดจงเว้น ชมวารี ที่แดนไกล

กบไต่ยีน กลับยิ่งมู ทะลุเดือด
 เพราะหวังเลือด เนื้อหนูแท้ แต่ไหนไหน
 จึงดึงหนู ลงน้ำ อยู่ร่ำไป
 ฝ่ายหนูไซ้รู้ ดิ่งขึ้นมา เหนือวารี
 ดิ่งขึ้นลง กันไปมา ห้าหกเที่ยว
 พระยาเหี้ยม บินธลา กลางราตรี
 ยลสองสัตว์ ผลิตจ้านน คนละที
 จึงเร้วรี โฉบลง ในคงคา
 เฉียวได้หนู อีกกบ สมทบด้วย
 เพราะเชือกช่วย นำเนื้อสัตว์ เต็มหัตถา
 เนื้อหนูกบ ล้วนเอนโอช โภชนา
 เจ้าปักษา สมถวิล แสนยินดี

เสร็จจัดการ กับอาหาร ปานของทิพย์
จึงบินลึบ เร็วไป ไพรพฤกษ์
ทั้งหนูกบ แด่ดิน ลิ่นชีวี
เพราะโทษที่ หนูโง่เขลา บาปบุญ
ฝ่ายเจ้ากบ ใจร้าย ก็วายวอด
ด้วยคิดถอด ชีพหนึ่งจึ่ง หวังมั่งสา
ให้ทุกข์ท่าน ทุกข์นั้น พลันกลับมา
เด็ดชีวา ตนเอง เยี่ยงเพรงกาล
สมน้ำหน้า สัตว์ใจร้าย ควรวายชีพ
เราควรรีบ กอบบุญญา มหาศาล
อย่าเยี่ยงกบ จิตพาลา มาช้านาน
จะวายปราณ เพราะบาปกรรม ทำไว้อย

บาตรดินกับบาตรเหล็ก

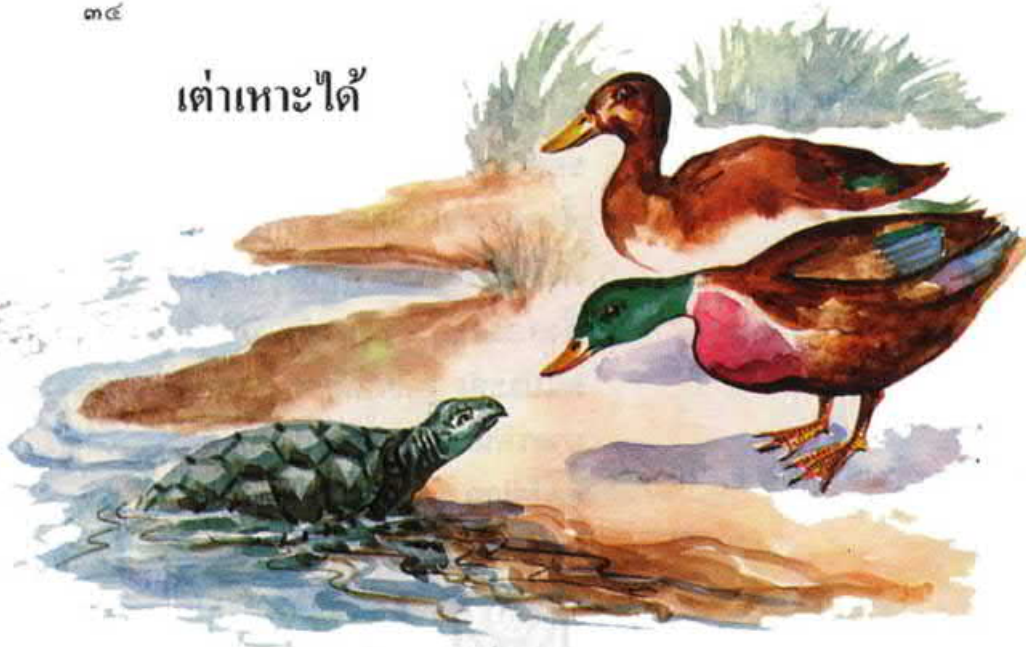
มีบาตรดิน หนึ่งใบ จิตใฝ่สูง
 ความอยากสูง ลืมกายา นำสงสาร
 คบบาตรเหล็ก เป็นมิตรมา ไม่ช้านาน
 สองสมาน สามัคคี สุดปรีดา
 ณ วันวาร กาลหนึ่ง จึงบาตรเหล็ก
 ชวนเพื่อนเล็ก ด้วยมุ่งมาด प्रารณา
 จะท่องเที่ยว ทุกแคว้น แดนพารา
 เพื่อเปิดตา เปิดหู ดูธรรมเนียม
 ในต่างด้าว แดนดิน ถิ่นประเทศ
 ได้ยินเจตน์ บาตรดินฟัง ยังอายเหนียม
 จึงตอบความ ตามภาษา อูราเกรียม
 ข้าจำเจียม กายา ไม่กล้าไป
 ด้วยตัวเรา เป็นดิน ไซ้หินเพชร
 ไม่แข็งเด็ด ยามมีกรรม ทำไฉน
 คงจะม้วย ชีพพลัน หวันฤทัย
 ฉันทันภัย เองไม่ได้ ไซ้อวดดี
 บาตรเหล็กยิน ผินตอบ ปลอบดวงจิต
 อย่าควรคิด นอกทาง ห่างวิถึ
 ขำรักเจ้า เท่าเทียบ เปรียบชีวิ
 ตัวเรานี้ จะมีให้ ใครมาพาน
 จะป้องกัน อันตราย ทั้งหลายแหล่
 จิตเฝื่อนแผ่ ร่วมรัก สัมครสมาน

มวลอมิตร จะทำลาย ให้วายปราน
 ขอเชิญท่าน มาสนุก สุขฤทัย
 ทั้งสองเกลอ กอดคอ พนอรั้ง
 ทั้งสอง รักดีจิต พิสมัย
 ทั้งสองกาย กระแทกกัน มีพันไกล
 ดินประลัย ด้วยเหล็กฟาด จนบาตรแบน
 บาตรดินแหลก ย่อยยับ อঁปยศ
 ชัฟก็ปลด ลงดิน สิ้นขาแขน
 ใครเดินผ่าน มาพอรู้ ก็ดูแคลน
 ช่างเสียแผน จิตไผ่สูง จูกลงตาย
 เราเกิดมา ต่ำศักดิ์ อย่ามกใหญ่
 จะเป็นภัย แก่ตัว เพราะมัวหมาย
 ว่าคบเพื่อน สูงได้ ต้องไฉไล
 กลัวความอาย ต้องควักทรัพย์ นับกว่าพัน
 กระเป่าเบา จะให้เท่า กระเป่าหนัก
 เกรงเสื่อมศักดิ์ รักสง่า จนน่าขัน
 เห็นเขารั้น คานหาม ตามประชัน
 เอามือดัน กันให้สูง จรุงเอย

เต่าเหาะได้

มีเต่าหนึ่ง มุ่งมาด ประรณนา
 จะทศนา แนวดิน ถิ่นสิงขร
 นอกนิคม เขตแคว้น แดนนคร
 อยากจะจร ข้ามทะเล อเมริกา
 แต่รู้สึก จนใจ ด้วยไร้ปีก
 จึงลัดหลัก พุ่มพฤกษ์ ไปปรึกษา
 เปิดสองเกลอ เพื่อนเก่า เนาพนา
 เขาปลอบว่า อย่าทุกข์ร้อน จงนอนใจ
 เราสองตัว ปักขา จะพาเหาะ
 เทียวลัดเลาะ ชมมรรคา มาลาไสว
 ให้ถึงโลก พระอังคาร โดยยานไว
 แล้วย้อนไป ยังดวงจันทร์ อันนวลเย็น

ยามบินกลับ จะลองลิ้ม จิมพลี
 ที่กากี เคยตกยาก ลำบากเข็ญ
 เมื่อคราวครุฑ อุ้มไป ได้ล้าเค็ญ
 จึงจำเป็น มีสามผัว เพราะกลัวชาย
 เราจะจัด ยวดยาน ชั้นพิเศษ
 เพื่อสมเจตนาเธอ เสมอหมาย
 ให้สมยศ สมศักดิ์ ไม่น่าอาย
 นั่งสบาย ดังช้างบิน พระอินทร์ทรง
 มีมีนเมา แม่ลิงมุ่ม หลุมอากาศ
 สวยสะอาด ดังราชพา หนะหงส์
 นางเต่าฟุ้ง นั่งปลื้ม จนลืมองค์

จิตพะวง เห็นสถาน วิมานแมน
 เปิดสองเกลอ หาไม้ไผ่ ได้หนึ่งท่อน
 แล้วพรวดสอน นางเต่า โง่เง่าแสน
 ให้คาบกลาง กัดฟัน ยึดมันแกน
 ด้วยสองแขน เกาะไม้ขัด ถนัดมือ
 แล้วสองเกลอ บินจู่ สู่อากาศ
 ใช้สีบาท พยุงไม้ เหมือนได้ถือ
 กบอิงอ่าง ต่างชะเง้อ แลตาปรือ
 ร้องอื้อฮือ ราชินี ศรีโสภา
 พระนางเต่า เฝ้าแต่ปลื้ม ลืมหำสั่ง
 เลิกระวัง เพราะสมมาด ปรารถนา
 มโนนึก ภาพทะเล อเมริกา
 งามนัยน์ตา ดังสวรรค์ ชั้นวิมาน
 ได้ครูหนึ่ง จึงเมื่อยฟัน พลันขยับ
 ตัวหล่นปับ จากไม้ไผ่ สู่วิไลย
 กระดองชน พื้นศิลา สุธารา
 บรรลัยลาญ แผลกยับ ลงกับดิน
 อันไผ่สูง เกินไป มักไร้ศักดิ์
 เห็นประจักษ์ แม้ชั่วนิจ อาจผันผิน
 สัญชาติเต่า มุ่งบินเร็ว ถึงเมฆินทร์
 ไม่สมจินต์ โชคกลับร้าย วายวาทย์

เณรแผ่นดิน

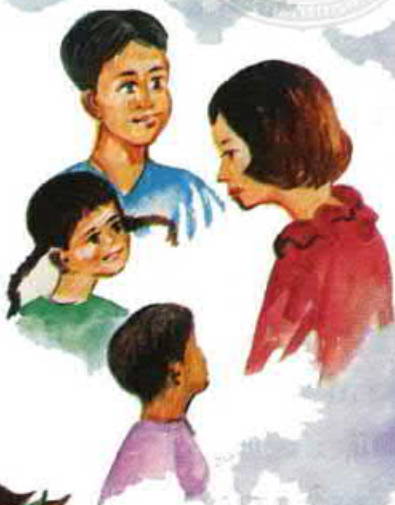

สามเณร หนุ่มน้อย กระฉ่อยนิต
 เขามีจิต มุ่งมาด ปรารถนา
 สอนองคุณ ท่านอาจารย์ ชาญักกดา
 ตามศรัทธา หมายสวรค์ ชั้นวิมาน
 นั่งพัดวี อุปัชฌาย์ เวลาบ่าย
 ตะวันชาย เงามั้ งามไพศาล
 มาลัยสวย รวยริน กลิ่นตรการ
 สุขสำราญ ปรีดีเปรม อิ่มเอมใจ
 พลังคำเนิง ถึงเวลา อนาคต
 จะลาบท ศึกษา ไปอาศัย
 กับน้องนุช บุตรของน้ำ ยอดอาลัย
 ร่วมฤทัย ฝากรัก สามัคคี

เสกสมรส คลอเคลีย เป็นเมียผัว
 ไข่ของข้าว งามพัคตร์ สมศักดิ์ศรี
 เกิดลูกน้อย หึงชาย มากมายมี
 เพิ่มทวี เงินทอง กองพะเนิน
 สร้างสวนครัว เลี้ยงเป็ดไก่ ได้ไข่เสพ
 อาหารเทพ เทวา นำสรรเสริญ
 ตีมนมวัว รสวิไล ไข่ควรมีน
 แสนเพลิดเพลิน สมบัติบ้า กล้ารำพึง
 รวยดีกราม โตใหญ่ งามไพศาล
 สูงตระการ เกินมนุษย์ สุดนึกถึง
 ยี่สิบชั้น สันห้พราว ดาวดิ่งส์
 เณรคะนึ่ง แบบสุบิน นังยินดี
 ขีรถยนต์ แปดสูบ รูปบุอิก
 เล่นแทบพลิก พื้นดิน ไผ่บินหนี
 แมวหมูหมา ถลาวิ้ง เป็นสิ่งคลี
 กลัวชีวี วายลับ ดับบรรลัย
 มีสาวใช้ ไร่นา และสาโท
 เรือบินไ้ เพรียวลม สมสมัย
 รับส่งคน นิจุศีล จินกับไทย
 ฝรั่งไป ในขากลับ รับแขกมา
 มีตึกแถว บ้านเช่า เก้าพันแห่ง
 เงินในแบงก์ มากน่าชม สมปรารถนา
 อยากรังใด ได้ทุกวัน ทนอุรา
 สาวสุดา น้อยน้อย กว่าร้อยพัน

อาคารพัก ริมทะเล งามเคหาสน์
 สวยสะอาด ดีจบ ครบสิ่งสรรพ
 พร้อมตาข่าย กันฉลาม อยู่ครามครัน
 ยามคิมหันต์ จรัลลง สู่คงคา
 ลูกยั่วเยี้ย เมียสาว ชาวสะพรัง
 บ้างเกาะหลัง ชมทะเล หน้าเคหา
 แมงกะพรุน เจ้ากรรม ดำด้นมา
 โดนริดา ลูกน้อย กลอยฤทธิ์
 เพราะรักบุตร สุดสวาท แทบขาดจิต
 จึงโยนผิ ดให้หนาย ในน้ำใส
 ฉวยไม้เท้า จากกัญญา ยอดอาลัย
 หวดลงไป กลางหลัง อย่างเต็มแรง

อาจารย์ร้อง ตายแน่ กูแย้ยับ
 แย่งพัดปั๊บ โยนไป ไกลศิษย์แผลง
 มึงตีบ่าว ไพล่โดนกู คู่ตะแคง
 อวดสำแดง ละเมอตื่น อ้ายหมื่นเถร
 พ่อเถรน้อย รู้สึก นึกละอาย
 โอ้เราตาย บาปกรรม ทำท่านเถร
 ประกอบบุญ มารมาล้าง กลับสร้างเวร
 ผิดกฎเกณฑ์ ปฏิบัติ อุบิชาลัย
 จึงหมอบราบ กราบบาทา ขมาโทษ
 พระคุณโปรด จงอภัย ในศิษย์สำนัก
 ที่ล่วงเกิน เพลินละเมอ เพื่อวิญญาน
 สมบัติบ้า พาจิต ให้คิดไกล
 อาจารย์ดำ อ้ายชาติหมา มาขอโทษ
 กูไม่โกรธ แต่ไม่ควร ด่วนไกล
 ไม่จองเวร จองกรรม อ้ายจัญไร
 แต่ต่อไป อย่าละเมอ เพื่อเกินควร
 อันความจริง มนุษย์เรา เนาโลกนี้
 ย่อมยินดี ปรีดีเปรม เกษมสรวล
 กับผืนหลับ และผืนตื่น ยิ่งขึ้นชวน
 บ้างลามลวน ได้ลูกสาว เจ้าแผ่นดิน
 สร้างปรាកการ แก้วใส ในอากาศ
 ล้อมปราสาท ตามอารมณ์ สมถวิล
 มีชายา ยงเยียม เทียมยุพิน
 แห่งองค์อินทร์ สรวงสวรรค์ ชั้นวิมาน

สิ้นทรัพย์สว ยวายหฺร เกินศุลี
 ครองรานี ชีบา นัยน์ดาหวาน
 เป็นเจ้าโลก จอมฟ้า เจ้าบาดาล
 ทุกสถาน ไต่บาทา ฝ่าธุลี
 พอลืมเนตร ผันหาย มลายสิ้น
 ไอ้สุบิน ผินผัน จรัสหนี
 ยิ่งผินตื่น ลวงเรายับ แสนอัปรีย์
 คนดีดี ก็แทบบ้า ทาสอารมณ์
 ไครติโทษ เณรน้อย ก็พลอยผิด
 ทุกคนคิด ประูแต่งตาม ความหวานขม
 ยามอกหัก หนักจิต คิตระทม
 ยามชื่นชม สมองน้อย ลอยงามเอย

แบกปลั้วจนตาย

ขอกล่าวถึง สองภิกษุ อุราร้อน
 เพลิงสุ่มขอน อยากจะลา ศึกษาศีล
 ขึ้นอยู่ช้า อาจแสดง กำแพงปิ่น
 จิงกราบดิน อุปัชฌาย์ องค์อาจารย์
 ผมหมดบุญ ขอลา ศึกษาบท
 พลังประณต วอนว่า นำสงสาร
 พระคุณโปรด ทายตาม ความชำนาญ
 อันสองหลาน โชคใคร ไหนจะดี
 พระครูเฒ่า เผยวาจา กูว่าแล้ว
 คงไม่แคล้ว โดนดารา หน้าสดศรี
 มาหักล้าง พรหมจรรย์ บั้นชีวี
 เออคุณนี้ จะช่วยท่าย ทำนายมึง
 หยิบดินสอ คุณหาร ชำนาญเลข
 แถมยกเมฆ เร็วเด็ด ดังเพชรหึง

เฮ้ยอ้ายแดง รูปหล่อ คอด้งกลิ้ง
 โชคเองถึง มีพานทอง รองน้ำกิน
 ทั้งจะได้ เศวตฉัตร มาปิดกัน
 ปกป้องกัน ดวงอาทิตย์ จากขีดขันธ์
 ชะตาเรียม เทียมเท่า เจ้าภูมินทร์
 ดั่งองค์อินทร์ จอมสวรรค์ ชั้นวิมาน
 แต่อ้ายดำ กรรมมาก จากชาติก่อน
 จะเดือดร้อน ทรمان์ นำสงสาร
 ต้องแบกพลั่ว ชั่วชีวิตัน บรรลัยลาญ
 หมดลมปราณ จึงจะเบา บรรเทากรรม
 สองศิษย์หนุ่ม กราบก้ม ประนมหัตถ์

ออกจากวัด เดินไป ใจวาทว่า
 เชื้ออาจารย์ เคยนับถือ ชื่อประจำ
 ฝ่ายนายดำ แสนอวรณ์ ร้อนฤทัย
 กลัวจะจน ขวนขวาย รักกายยิ่ง
 ทำทุกสิ่ง สุจริต ติดนิสัย
 จนร่ำรวย สิ้นพะเนิน เกินใครใคร
 แต่หัวใจ ยังจำ คำทำนาย
 เกรงวันหนึ่ง ข้างหน้า อนาคต
 ทรัพย์จะลด หลั่นแหลก แดกสลาย
 คงจับจอบ ใช้กำลัง วังชาชาย
 หวังสบาย เมื่อยามแก่ ให้แน่นอน
 สู้ดออม ถนอมเขียม เขียมกายา
 มิหุหุรา ทำทาง อย่างไกรสร

จอบเสียมพลั่ว ยึดมันไว้ ไม่วางกร
 เกียรติขจร ว่าขยัน บ่บรรเทา
 ครั้นอยู่มา คราหนึ่ง คะนึ่งนึ่ง
 ถวิลตรึก ถึงอาจารย์ ท่านวัดเขา
 พระคุณเคย สอนเขียนอ่าน นานไม่เบา
 จำตัวเรา จะไปเยือน เชื่อนสักวัน
 จึงแต่งกาย รื่นรวย สวยสะอาด
 กับนุชนาฏ นวลน้อง ประคองขวัญ
 ขึ้นรถยนต์ จูกร จรจรล
 ของกำนัล ของถวาย หลายเล่มเกวียน
 ถึงกุฏิ อุปัชฌาย์ อันสามารถ
 จึงกราบบาท เรียบราบ พังพาบเคียร
 ต่างปราศรัย เรื่องนาน กาลจำเนียร
 พุดวนเวียน นิยายเก่า เนาอาราม
 นายดำย้า ช้าถาม ความทำนาย
 ว่าเบื้อหน่าย แบกพลั่ว ตัวต้องหนาม
 จะพันเคราะห์ หรือยัง หวังทราบความ
 ขอทาบถาม ทายใหม่ ให้ผมที
 องค์มุนี ศรีสวัสดิ์ ฉลาดตอบ
 โดยรอบคอบ คุณหาร ชาญวิถึ
 ก็จำเป็น อะไรเล่า เจ้าตัวดี
 มาเข้าชี ชักช้า น่ารำคาญ
 ทุกวันนี้ แบกหรือเปล่า เล่าเสียมพลั่ว
 ถ้าเจ้ากลัว เงินหมด อดอาหาร

จงขยัน หมั่นเพียร เสนียรงาน
 จะสำราญ ครองทรัพย์ ไม่อับจน
 อีกอบาย มุขสี จงหนีหลีก
 แต่อย่าปลีก ปลดห่าง ทางกุศล
 สมาทาน คีลห้า รักษาตน
 เกิดเป็นคน อย่าหมิ่นคน จนหรือเลว
 ม้าสุรา นารี กีฬาบัตร
 เห็นได้ชัด ใชสิ่งควร ล้วนแหลกเหลว
 เพชรน้ำเงิน นิลดำ ทองคำเปลว
 แม้กันแหว ก็ต้องมม อย่าชมชาน
 แล้วยถา อวยพร สุนทรสุข
 ให้สร้างทุกข์ ปรีดีเปรม เกษมศานต์
 ด้วยเดชะ บุญกุศล ดลบันดาล
 จงสำราญ พร้อมภรรยา ยอดนารี
 จะกล่าวฝ่าย นายแดง กำแหงรูป
 จนผอมซูบ คอยยาน ผ่านวิถี
 หวังว่ารถ คงมารอ แถบธรณี
 ด้วยโชคดี เทียมเท่า เจ้าแผ่นดิน
 ไม่ทำการ สิ่งใด จนไร้ทรัพย์
 ลงถึงกับ นั่งขอทาน สะพานหิน
 เชื้อลิติต แห่งองค์ พงศ์พรหมินทร์
 หวังได้กิน พานทอง รongคงคา
 ทั้งจะได้ เสวตฉัตร มาปิดกัน
 ดวงตะวัน ที่ร้อนร่ำ เมาเกศา

อันเป็นเกียรติ สูงเท่า เจ้านครา
 โชคคงพา ราชรถ ปรากฏเกย
 นอนค้อยค้อย หลายร้อยวัน ก็ปล้นผ่าน
 โรคโบราณ เจ้ากรรม น้ำเสวย
 กุดทะราด ปราดผุด ดุจหนามเตย
 ต้องลงเอย ด้วยชีวิต จะสิ้นปราณ
 ในวันนั้น จอมพระยา มหาภักตร์
 เสด็จลัด ผ่านมา ทำสนาน
 ราชรถ พลพาร์ คชาธาร
 แสนสำราญ ปรีดีเปรม เกษมทรวง
 พอแลเห็น แดงจวนตาย วายชีวิต
 พระทรงฤทธิ์ หยุดพล พลใหญ่หลวง

จึงชักถาม ความจาก คนทั้งปวง
 ด้วยแสนห่วง ราษฎร นอนกลางดิน
 เขกราบทูล ราชา ว่ายาจก
 โรคมากฟก จวนชีวิต จะผ่นผิน
 กระหายน้ำ สุดปัญญา จะหากิน
 ทรงไฉน ดำรัสว่า อย่าช้าเลย
 จงเอาขัน จอกทอง พานรองข้า
 ละลายยา หอมล้ายอง ของเสวย
 ช่วยหยอดให้ มันกิน ตามเสวย
 อย่าเฉยเมย เอากลดกัน ตะวันแรง
 เจ้าทิดน้อย พลอยปลื้ม ลืมความทุกข์
 เส้นกระดูก ขึ้นมา แขนขาแข็ง

เป็นวาระ สุดท้าย ของนายแดง
พลิกตะแคง ยิ้มละไม อยู่ในที่
พอกลดบัง จีบยา มหาทิพย์
วิญญานลืบ ลอยไป ในเมืองผี
สมดังคำ ทำนาย ว่าปลายดี
จะได้มี เศวตฉัตร มาปิดกัน
ทั้งได้อื้อ ฟานทอง รongน้ำกิน
ทุกสิ่งสิ้น ทายถูกสม อารมณ์สวรรค์
ชะตางาม ดังราชา วิลาวรรณ
ครูเดียวพลัน วายลับ ดับชีวา
มนุษย์เรา เกิดมา ถ้าเกียจคร้าน
จะทำการ สิ่งใดใด อย่างไรหนา

อย่าเชื่อหมอ ทายทุกขโคก ไชยชะตา
 รอเวลา คอยทิพย์ สมบัติชม
 หมอว่าดี ก็ต้องหมั่น ขยันด้วย
 จึงจะช่วย ให้ได้ ดังใจสม
 หากโชคดี ปลอ่ยความ ตามอารมณ์
 จะระทม รับผลร้าย เมื่อปลายมือ
 หมอว่าร้าย ก็อย่าฝ่อ ห่อหัดถ้หนึ่ง
 ทำทุกสิ่ง แบบฉบับ คนนับถือ
 สงสัยใด ในข้อความ ถ้ามกุนซื่อ
 เกียรติจะลือ ชื่อกำจร บวรไกล
 จงดูเยี่ยง นายดำ ผู้กรรมมาก
 ยอมลำบาก งานก่อ บ่ไถล
 จึงมีสุข ทุกทิวา ราตรีไป
 นายแดงไซริ์ กลับไซค้อบ ดับชีพเอย

เถรตรงเกินไป

แต่ครั้งกาล นานมา กระหาขาย
 จะวอดวาย ชีพลับ ดับสังขาร
 จึงเรียกบุตร พี่น้อง สองกุมาร
 มาแจ้งสาร ความลับ กันอับจน
 ข้อที่หนึ่ง ฟังจำ คำพ่อไว้
 ถ้าใส่ใจ แล้วคงเห็น จะเป็นผล
 จะรุ่งเรือง เฟื่องฟู ชูสกนธ์
 ณ บัดดล พ่อจะแจ้ง แห่งคติ
 ทุกคืนวัน กินเข้า เข้าหรือคำ
 เจ้าจงทำ ให้ประเสริฐ จะเกิดศรี
 อาศัยแสง เทียนเล่มใหญ่ ไฟอัคคี
 ลากจะมี เหลือล้น คนยำเกรง
 ข้อที่สอง ต้องล้อมรั้ว ครว้และบ้าน
 ด้วยงาสาร เขียวเสื่อ เชื้อเขนง
 ไว้ป้องกัน โจรพาล ชาญนักเลง
 จะได้เขลง นอนสบาย ทั้งกายใจ
 พอจบคำ ร่ำว่า ผว้างับ
 เนตรช้อนกลับ ดับชี วิตภัย
 สิ้นลมปราณ ดวงวิญญาณ ก็ผ่านไป
 สูโลกใหม่ ไร้ทุกข์ สุขสำราญ
 จะกล่าวฝ่าย ชายหัวปี ศรีสวัสดิ์
 ผจงจัด งานศพใหญ่ อันไพศาล

สนองคุณ ท่านบิดา บุปผาจารย์
 ทำบุญทาน มากมาย หลายร้อยพัน
 พอเสร็จกิจ ล้อมรั้ว ครีวและบ้าน
 ด้วยงาสาร อย่างแพง แข็งขยัน
 ทั้งควั่นเทียน เล่มโต ไชอนันต์
 อยู่หลายวัน จึงได้สม อารมณ์ปอง
 ถึงเวลา อาหาร ทานเช้าค่ำ
 ถือตามคำ บิดาสั่ง ผังสมอง
 เกลोजุดเทียน ทุกมื้อมยาม ตามทำนอง
 แม้บ้านช่อง จะสว่าง แสงกลางวัน

ถ้ามือเย็น รอไว้ ให้จนมิด
 แกรงเย็นชืด ก็ไม่ว่า คุณาชน
 เพราะต้องการ ขวาลา งามตาครัน
 ดั่งนวลจันทร์ เรืองระยับ จับชายคา
 โอวาทสอง ล้อมรั้ว ทั่วตลอด
 งามข้างทอด เรียงราย ทั้งซ้ายขวา
 ประชาชน ทั่วไป ในพารา
 ต่างก็มา ชมบ้าน สถานเรือน
 เห็นงามม สีนวล ยิ่งชวนพิศ
 เหล่าโจรคิด กระหิมใจ ใครจะเหมือน
 พอเวลา ฟ้าคล้า ชะอำเดือน
 สะกิดเพื่อน เอาเถิดหว่า อย่าช้าเลย
 กระชากกัน คนละอัน แล้วพลันวิ่ง
 ทั้งชายหญิง มีอร่า อยู่ช้าเฉย
 ต่างจกฉวย งามตาม ตามสบาย
 ไปลงเอย ที่ห้องโถง โรงจำนำ
 รุ่งอรุณ แสงสว่าง กลางอากาศ
 เดียรดาษ รอยโจรา อย่างน่าฆ่า
 เจ้าหนุ่มลูก ผูกงาใหม่ ไว้ตามคำ
 บิดาพรา สอนไว้ เมื่อใกล้ตาย
 พอตกคีน หายพลัน เช่นวันก่อน
 เข้าชอกชอน ชื้อผูกใหม่ ดังใจหมาย
 ครบเจ็ดครา ทรัพย์มอด ลงวอดวาย
 ผ่าพันกาย แทบไม่มี อยู่ที่ตัว

ลงสุดท้าย ขายบ้าน สถานที่
 ไม่ถึงปี จนเอี้ย ทั้งเมียผัว
 ทนซื้อเทียน จุดแทนได้ ไว้ในครัว
 แตรมรั้ว ไม่มีงา มาล้อมเรือน
 ต่อมาหน้อย เงินหมด สลดจิต
 เพราะความคิด ปัญญาไร้ หาใครเหมือน
 เชื้อคำพ่อ มิปรวนแปร หรือแซ่เขื่อน
 แม่เพื่อนเพื่อน เตือนเท่าไร ก็ไม่ฟัง
 แถมกู้เงิน ชื้องางาม ตามโอวาท

พ่อประสาธ สั่งไว้ ดังใจหวัง
 ยอมขัดสน คนดูแคลน แสนน่าชัง
 หลายร้อยชั่ง เป็นหนี้เขา ด้วยเบาความ
 ขอกล่าวถึง น้องชาย รongลงมา
 ไวปัญญา เรื่องวุฒิ คนสุดขาม
 ยินคำพ่อ ก็อดส่ำหิ พยายาม
 คิดแปลตาม คำเทียบ ที่เปรียบเปรย
 เทียนเล่มใหญ่ นั้นไซ้ไร ไซ้ไกลอื่น
 ตอนกลางคืน ใช้แสงจันทร์ นั้นซีเหวญ
 รีบกินเข้า อย่าให้ทัน ตะวันเลย
 มินั่งเฉย การงาน ป่คร้านกาย
 อันเขี้ยวงา สารพัด สัตว์สี่เท้า
 ที่หอนเห่า กัดคน จนล้มหงาย
 ทั้งภักดี ชื้อตลอด ชื้อพวดวาย
 ไม่ทำร้าย เนรคุณ ผู้ขุนตน

เลี้ยงมันไว้ ไล่ขโมย โดยคำสั่ง
 รู้ระวัง ขับคนร้าย ได้สมผล
 รักสงบ สบสำราญ บานกมล
 ถนอมชน ทรัพย์สมบัติ สวัสดิ์
 ไม่เปลืองไฟ ได้เทียน พอเจียนคำ
 กิจกระทำ เร็วพลัน ขม้นขมี
 กินอาหาร เมื่อกำลัง แดดยังมี
 เมียเป็นศรี ช่วยคิดอ่าน การบ้านเรือน
 เจริญสุข ภิญโญ สโมสร
 เกียรติขจร ลือไกล ใครจะเหมือน
 วิทยา ดีแน่ ไม่แซ่เขื่อน
 ปวงเพื่อนเพื่อน รักค่านับ อภิวันท์

พ่อพี่ชาย ไร้ปัญญา ชะตาขาด
 ต้องนอนบาท วิถี หมดศรีสันห์
 ลงขอทาน แสบข้าง ทางจรัล
 เพราะตื้อตัน ไร้สติ ไม่ไตรตรอง
 จะทำการ อันใด จงได้คิด
 เร่งพินิจ ให้งาม ตามสมอง
 อย่าเถรตรง เรื่อยเจื้อย เปื่อยลงคลอง
 ผิดทำนอง ลงท้าย เคราะห์ร้ายเอย

จีนสองเกลอ

ขอกล่าวถึง สองนาย ชายจีนหนุ่ม
 ความจนรุ่ม รุ่งรัตน์ ตัดสุขา
 จึงละญาติ มาตุภูมิ บิดรมา
 มุ่งตั้งหน้า หากิน ในถิ่นไทย
 ทั้งสองคน ตั้งสัตย์ ปฏิญาณ
 ต่างสาบาน แน่วแน่ ไม่แปรไซ
 ขอกินปลา จวบชีวา จะบรรลีย์
 แม้ยังไม่ มีทรัพย์ นับสี่พัน
 ไม่แตะต้อง เปิดไก่อ่ หรือไข่มุ
 อีกหอยปู ของดีเลิศ ประเสริฐสรรพ
 ถนอมเขียม เข้มกายี ทุกวัน
 รู้เข่งชั้น รู้สถาน กาลเวลา

ครั้นอยู่มา วันหนึ่ง จึงนายเล็ก
 นามของเจ็ก ที่พรากร จากวงศา
 ละเมืองจีน สู่อิน สยามา
 เต็มเมื่อยล้า เสร็จจากงาน การประจำ
 ผ่านตลาด เห็นไก่ ที่ตายแล้ว
 วางอยู่แจ้ว ถูกราคา อย่างน่าเข้า
 เพียงครึ่งหนึ่ง กิ่งปลา ที่เคยทำ
 แกงต้มยำ กินจนอิม เหลือประมาณ
 จึงยืนตรอง มองรำพึง คะเนิงนึก

แล้วตริตริก เทียบราคา อย่างกล้าหาญ
 ใจหนึ่งกลัว เสียสัตย์ ปฏิญาณ
 คำสาบาน ว่าจะไม่ กินไก่เลย
 แล้วหวนคิด ว่าราคา ปลาวันนี้
 กลับแพงจี้ กว่าไก่ ที่ตายเฉย
 เราควรเปลี่ยน จากสถาน การที่เคย
 ควรลงเอย ด้วยกินไก่ ที่ไม่แพง
 อันคำสัตย์ หวังประหยัด ธนทรัพย์
 ใช้อย่าง ยึดมั่น อย่างขันแข็ง
 เนื้อไหนถูก จำต้องใช้ ใส่หม้อแกง
 ลองแสดง ชิมไก่ ไ่ว้สักคราว
 ดำริพลาง ทางจ่าย ไปหำบาท
 จากตลาด สู่บ้าน สะพานขาว
 รีบจัดแจง ปรงอาหาร ทั้งหวานคาว
 เสร็จหุงข้าว อาบน้ำ ชำระกาย

แล้วนั่งลง กินไก่ วิไลรส
 จนเกลี้ยงหมด ก่อนตะวัน จะพลันหาย
 พอพลบค่ำ พักผ่อน นอนสบาย
 แต่ไม่วาย รำพึง ถึงไก่ตอน
 วันรุ่งขึ้น ตัดใจ ไม่หายอยาก
 จึงบันบาก บุกดลาด ลาดสิงขร
 หวังประสบ ทวิบาท สัตว์สองกร
 บทจร หลายเที่ยว เหี่ยวหัวใจ
 พยายาม หาไก่ ที่ตายเอง
 เพราะยังเกรง แพงราคา กว่าปลาไหล
 ชีให้ฆ่า คงอัตร่า สูงเกินไป
 ถอนฤทธิ์ พลาญเงิน ตามเนินทาง
 แต่เคราะห์ดี ได้ประสบ พบหนึ่งตัว
 ที่ริมรั้ว ใกล้ตำบล ถนนขวาง
 จึงรีบซื้อ มิให้ทัน ใครกั้นทาง
 แล้วเหยาะย่าง กลับบ้าน สถานเรือน
 ในคินัน อาหาร พานถอยรส
 ไม่หวานสด ดังวันวาน ประมาณเหมือน
 จึงรู้สึก นึกทราบแน่ มิแซเชือน
 ไก่ขี้เรือน รสปร่า ไม่น่ากิน
 จำจะลอง ชีให้ฆ่า เพียงคราเดียว
 คงเด็ดเดี่ยว อร่อยสม อารมณ์ถวิล
 ราคาแพง แต่ก็ได้ สมใจจินต์
 คงไม่สิ้น หמדกระเป่า ไปเท่าใด

เพียงมือหนึ่ง จึงจะกลับ รับประทานปลา
 ตามฐานา คนจน โพนสมัย
 ดำริพลาง ทางย่อง จากห้องใน
 แล้วตรงไป ยังตลาด ลาดซิเมนต์
 เลือกไก่ตอน ค่อนข้างใหญ่ ได้ตัวหนึ่ง
 ที่หนักอึ้ง อ้วนงาม ตามความเห็น
 สั่งให้ตัด คอเชือด เลือดกระเด็น
 แล้วทำเป็น ไก่พะเนง แกงอย่างดี
 โอหารส ดังได้ทาน อาหารทิพย์
 อร่อยลิบ สูงเลิศ ประเสริฐศรี
 ได้กินไก่ นอนสบาย ในราตรี
 เพิ่มทวี วิตามิน บำรุงแรง

พอดอนเช้า ไก่ปลุก ลูกแต่ตรู
 รีบเดินจู่ สู่การงาน อย่างขันแข็ง
 ตกตอนบ่าย ใฝ่ใจ ไก่พะเนง
 อยากกินแกง สุกญา ปลาต้มยำ
 เลิกสันโดษ ในมัจฉา เช่นปลาทอด
 ใจแน่วจอด รักปึกษา อย่างน่าฆ่า
 ลืมปลาแห้ง กระเทียมดอง ของประจำ
 ซื้อไก่ชำ อยู่ห้าวัน รสพลันคลาย
 จึงเปลี่ยนเป็น สัตว์อื่น ที่ตื่นดาษ
 เต็มตลาด แต่ราคา น่าใจหาย
 ถึงแพงมาก อยากกิน สิ้นเสียดาย
 เพียรตะกาย ซื้อมัน วันละตัว

แม่ห่านเปิด หอยปู สู้สละ
 ความตะกละ เทกระเป่า ตั้งเจ้าสัว
 อยู่เพื่อกิน ทุกสิ่งสิ้น จนสิ้นวัว
 หมดเกรงกลัว เสียคำสัตย์ ปฏิญาณ
 ทุนทรัพย์ ร้อยห่อ ไม่พอจ่าย
 ทุรนทุราย หลับตา เห็นอาหาร
 ปลาปูเค็ม เต็มเบือ เหลือรำคาญ
 เคยสำราญ แต่ของดี จนพิกาย
 กว่าจะได้ รู้สึก สำนึกตัว
 เลิกเมาเมี้ยว รับประทาน ก็นานสาย
 สดางค์เดียว ก็ไม่เหลือ เบื่อเจียนตาย
 แทบวางวาย หนาวเหน็บ เจ็บกมล
 จิ้งเซซัง ยังมิตรเก่า ร่วมเผ่าเพศ
 ด้วยมีเจตน์ ขอฟ้านัก เพื่อนสักหน
 สารภาพ ความผิด ดิดตัวตน
 เพราะความจน บากหน้า มาขอทาน
 จะกล่าวฝ่าย นายดำ เป็นอาเสี้ย
 มีลูกเมีย สูงศักดิ์ อัครฐาน
 รวยบ้านช่อง ตึกโต มโหฬาร
 แสนสงสาร เพื่อนรัก ยากจนลง
 จึงไต่ถาม ความเก่า ไยเฉาโศด
 ให้รับโทษ ทรัพย์แหลกลွ่ย เป็นผุยผง
 พอทราบความ มีจิต คิดจำนง
 มุ่งปัดตรง ช่วยสหาย ในทันที

ให้เนาเรือน สุดท้าย ทางปลายสวน
 ยุงไม่กวน ไกลทุกข์ แสนสุข
 ส่วนอาหาร การสะเปียง เลี้ยงชีวิต
 มอบกินฟรี เพียงปลาแห้ง แกร่งกับใบ
 มะขามน้อย สอยจากต้น ชนกระท่อม
 ที่เตี้ยค่อม เพียงหลังคา เรือนอาศัย
 ห้ามของอื่น ทุกประการ สถานใด
 มียอมให้ ตามใจเกลอ ละเมอกิน
 นายเล็กสู กัดฟัน ทนบันบาก
 เชื่อเพื่อนยาก ออกคืบ ยามอับสิน
 ใบมะขาม ต้มปลา เป็นอาจิณ
 จนใบสิ้น หมดตัน จนปัญญา

จึงฉันทักตร์ ปรีक्षा ท่านอาเสีย
 ไอ้อาเสีย โปรดจงฟัง อย่ากังขา
 พฤक्षाโกรัน ทำไฉนดี โปรดชี้มา
 กรุณา ก็นั่นได้ ไหมคุณเธอ
 นายดำฟัง นั่งยิ้ม กระหม่อมบอก
 ไม่ได้ดอก อนุชา อย่าเผยอ
 เพราะเสียดสัตย์ อัฐจึงป็น จนอย่างเกลอ
 ขึ้นมัวผลอ ดังปีกลาย จะตายเร็ว
 จงไปเก็บ จากต้นใหญ่ อยู่ท้ายสวน
 เป็นของควร รักรัษัตย์ไซ้ไร ไม่ไหลเหลว
 ยึดคำมั่น สัญญาไว้ ไซ้ของเลว
 ถึงตกเหว เทพช่วย ไม่ม้วยมรณ
 ถ้ามะขาม ต้นใหญ่ ใบหมดสิ้น
 จงฉันทิน มาแจ้ง แห่งอักษร
 เราอาจยอม ตามคำ พร้าสุนทร
 อย่าอาวรณ์ เลยหนา อาหารกิน
 กินเพื่อยอยู่ กินกันตาย ได้ทุกสิ่ง
 อย่าประวิง การทำมา หาทรัพย์สิน
 เราจากเมือง มารดา มาสู่ดิน
 ประเทศถิ่น จงสันโดษ ประโยชน์ตน
 ได้ฟังคำ ร่ำว่า หันหน้ากลับ
 นายเล็กจับ เสียมขุด ไม่หยุดชน
 ถึงเหนื่อยงาน แต่สำราญ บานกมล
 ด้วยหวังผล สี่พันบาท ยังขาดไกล

แล้วแค้นใจ ตัวเอง ด้วยเพรงก่อน
 ได้ยกย่อน คีนคำสัตย์ ปิดไถล
 นายตำรวจ ตัวยังจน คนจัญไร
 เพราะอ้ายไก่ เจ้ากรรม มาทำเวร
 จึงก้มหน้า กินปลาแห้ง แกงมะขาม
 เลิกตะกลาม เยี่ยงลูกศิษย์ ทิดท่านเถร
 ประพฤติตน แน่หนัก ตามหลักเกณฑ์
 ต้องเลยเพล จึงกลับมา หาข้าวกิน
 ดำเนินชีพ เยี่ยงนี้ จวบปีกว่า
 อาเสียตำ ถูกอากรรมณ์ สมณวิธ
 เดินมาเยี่ยม ห้ามให้หยุด ยามชุดดิน
 แล้วเผยผิน ปากเอ่ย เช่นเคยกัน
 อีกปราศรัย เรื่องใบ มะขามน้อย
 ที่เกลอสอย ต้มแกง แข็งขยัน
 ว่าร่อยหรอ หรือพอกทาน ไปนานวัน
 นายเล็กพลัน รีบตอบ ว่าขอบคุณ
 ใบมะขาม ดันใหญ่ ไม่รู้หมด
 หยาดฝนหยด มิได้หยุด ช่วยอุดหนุน
 แดกกิ่งใหม่ ไม่ทันกิน จนสิ้นทุน
 นับเป็นบุญ ภัยพิบัติ สวัสดิ์
 นายดำฟัง นั่งยิ้ม กระหิ้มจิต
 ดำริคิด ปริศนา สมราศี
 แล้วตอบความ ตามภาษา จินวาที
 น้องอย่ามี ใจพิโรธ โกรธพี่ชาย

จะเปรียบเทียบ ให้ฟัง ดังเราสอง
 ฤๅเงินทอง ต่างกัน อย่าพลันหมาย
 มุ่งใช้สอย เพลิดเพลิน เกินสบาย
 จะวอดวาย ทรัพย์สิ้น ลงกินเกลือ
 กระเป๋าน้อง ถ้างลองเปรียบ เทียบต้นโน้น
 ที่ใบโกร๋น เพราะเก็บกิน จนสิ้นเหลือ
 กิ่งก็น้อย ไร้ทุน มาจนเจือ
 ต้นไม่เหี่ยว ดอกเบียดเข้า มาไม่ทัน
 ฤๅเงินเสีย เปรียบไซ้รำ ต้นใหญ่นี้
 เลี้ยงชีวี เองได้ ไซ้แสวงสรร
 กิ่งนี้เกลี้ยง กิ่งโน้นงอก ออกใบพลัน
 ทุกคืนวัน งามปลอด ตลอดกาล
 จะใช้จ่าย เท่าไร ไม่มีหมด
 มีทางชด เชยได้ หลายสถาน

ถึงจะกิน เปิดไก่อ่ ไปทุกवार
 ก็ประมาณ เพียงเสี้ยวไซร์ รายได้เฮีย
 ฤงของน้อง เงินทองน้อย ย่อมย่อยยับ
 เมื่อเทียบกับ รายจ่าย มากมายเสีย
 จึงเดือดร้อน ภายหลัง นั่งหน้าเพลี่ย
 รู้สึกเอี้ย ปิดหีบไม้ ไต้งบคุลย์
 อาต๋น้อย จงจำ คำพิว่
 มีเงินตรา สองสามพัน อย่าหันทุน
 ด่วนใช้จ่าย มากเกิน เพลินลื้มทุน
 จะต้องวุ่น วายตาย เมื่อปลายมือ
 ถ้าเกลอมี เงินทอง สองสามซัง
 รักรัษะวัง ดอกเบี้ยตัน คนนับถือ
 ถนอมเงิน บำรุงตน ฐูปรนปรือ
 เพียงอ้อมมือ สุขกาย สบายใจ
 ถ้ามีทรัพย์ มากมาย หลายล้านซัง
 เชิญประดั่ง ความสุข ทุกสมัย
 มีเมียน้อย รูปหล่อ อรทัย
 กินดินไก่อ่ หนวดเต่า หรือเขาแมว
 คงไม่มี วันจน ทนลำบาก
 เพราะเงินมาก รายได้ มาหลายแถว
 เหมือนมะขาม ต้นใหญ่ กิ่งหลายแนว
 งามพรวนแพรว เขียวขจี ทุกวัน
 นายเล็กฟัง ได้สติ ดำริคิด
 เรานี้ผิด มากจริง ทุกสิ่งสรรพ

ดีแต่กิน ให้เริ่งรึ้น หวานชื่นมัน
 จึงรับทัณฑ์ ด้วยตะกละ ไก่พะแนง
 แต่นั้นมา ก็อดส่ำห์ พยายาม
 ประพฤติตาม คำเพื่อน เตือนให้แสง
 มั่งงานหนัก บากหน้าสู้ สู้เต็มแรง
 อาหารแพง ไม่ยอมเจอ ละเมอกิน
 เพียงเข้าดัม แจกไก่ ไช้อิวโละ
 อยู่บนโต๊ะ ก็ดีสม อารมณ์ถวิล
 ประหยัดเงิน หนักหนา เป็นอาจิด
 ประมาณสิ้น เวลาห้าหกปี
 เลื่อนฐานะ รวยเงินตรา เป็นอาเสี่ย
 ได้ลูกเมีย ชื่นชม สมศักดิ์ศรี
 เพราะความสัตย์ ยึดมั่น ในขันตี
 จึงทวี ความสุข ทุกวันเอย

สัตว์สอพลอ

ขอเล่าเรื่อง โบราณ แต่กาลก่อน
 พนาคร เกิดยุค ทุกข์สมัย
 สันอาหาร น้ำแห้ง ทุกแห่งไป
 ต่างร้อนใจ ถ้วนทั่ว ด้วยกลัวตาย
 จึงทันท้าว สิงหราช พระยาสัตว์
 หวังกำจัด เหตุร้อน ให้ผ่อนหาย
 เรียกประชุม สัตว์ทุกตัว แม้วัวควาย
 ต่างผืนผาย สู่ลาน ชานพงพี
 พอพร้อมกัน จึงตรัส ดำรัสว่า
 องค์อินทรา เจ้าฟ้า ในราศี
 ทรงพิโรธ โกรธเรา ชาวโลกี
 เราคงมี บาปโต ไชอนันต์

ขอพวาท่าน ทุกคน จ्ञำนนบาป
 สารภาพ ความจริง ทุกสิ่งสรรพ
 ใครผิดมาก ก็จงมา บูชาญญ
 เพื่อผ่อนผัน ให้พระเจ้า บรรเทาเคื่อง
 จะแรกเริ่ม ด้วยข้าเจ้า มีคราวหนึ่ง
 เคยกั้ดทั้ง แกะน้อยใหญ่ ในป่าเหลื่อง
 ตั้งหลายตัว โดยไม่มัว กลัวใครเปลื่อง
 ถือว่าเชื่อง เรื่องเดชา บารมี
 อันแกะน้อย มิได้ทำ ข้าข้าจิต
 นับว่าผิด หนักหนา น้าบดสี
 มาเค็ยวกิน จนมันดิน สิ้นชีวี
 ขอมุนี้ จงปรีक्षा โทษข้าเทอญ
 แถมบางครา คนเลี้ยงแกะ แะนอนหลับ
 ข้าก็จับ ฟาดลง ในดงเขิน
 ฉีกอุทร ฟอนกินไส้ ไกล่แผนเนิน
 ริมทางเดิน สู่บุรี ศิวไลซ์
 ถ้ามุนี้ เห็นว่า ข้าผิดมาก
 ทุกคนอยาก ให้เราชี วิตักษัย
 เราก็ยอม มรณา ขอลาไป
 ถวายไท จอมฟ้า บูชาญญ
 แต่ใจข้า ว่าควรฟัง ท่านทั้งหมด
 ไม่พูดปด ใช้ล้นเอก แสสร้างเสกสรร
 แจ้งความผิด ด้วยใจจริง ทุกสิ่งอัน
 ให้ทั่วกัน จึงค่อยตริ คิดพิจารณา

จะกล่าวฝ่าย นายสีชา หมาจิ้งจอก
 จิ้งก่าออก จำรรจา อย่างกล้าหาญ
 ขอเดชะ วรวงศ์ ผู้ทรงญาณ
 พระผู้ผ่าน พงษ์ภู สัตว์ทั้งมวล
 พระองค์ทรง รอบคอบ เกินขอบเขต
 ด้วยมีเจตน์ กรุณา จนน่าสรวล
 ชีวิตแกะ ไร้ค่า บาบาทกวน
 นับคำนวณ มันคือเหย้า อันเตี้ยทราม
 ที่ทรงโปรด ลดเกียรติ มาเหยียดฆ่า
 ด้วยบาบาท พระคุณพัน จนล้นหลาม
 มันตายไป ดังไร้มด ไปหมดชาม

ควรเป็นความ กรุณา แสนปรานี
 เป็นความชอบ ยิ่งใหญ่ อันไร้โทษ
 อีกทั้งโปรด ปลดทุกข์ ให้สุขี
 คนเลี้ยงแกะ เนาดง แนวพงพี
 ลั่นซีวี เขาอาจไป ในวิมาน
 เราทั้งปวง บควรเมิน สรรเสริญท่าน
 ผู้ก่อการ ดับทุกข์ นำสุขสานต์
 ด้วยการปลิด คนถ่อย ให้ม้อยปราน
 สู่สถาน แดนสวรรค์ ชันเทวา
 สัตว์ทั้งหลาย ได้ฟัง ต่างสาธุ
 ทุกตัวมุ สอพลอ อย่างพ้อหมา
 จึงจอกแกล้ง แสร้งสรร จำนรรจา
 ต่างวันทา บารมี สีหะพลัน
 แล้วถึงเวร สัตว์ไพร ใหญ่อื่นอื่น
 ออกมายืน สารภาพ บาปมหันต์
 ล้วนโทษหนัก มีควร ด่วนผ่านกัน
 คำบิดผัน ของจิ้งจอก กลับกลอกดี
 ให้กลายเป็น คุณงาม ความวิเศษ
 สัตว์เรื่องเดช ไกลผิด วิศิษฐ์ศรี
 ทั้งช้างสาร เสือดาว ชาวพงพี
 แม้หมาหมี เกียรติล้าของ บต้องทัศน์
 ในที่สุด ถึงนายลา มหาเชอ
 มายืนเทอ ท่ามกลาง อย่างน่าชื่น
 แจ้งบาปเก่า ที่มีชอบ ประกอบกรรม

ว่ามีวัน หนึ่งเดิน ตามเนินทาง
 เลี้ยวเข้าวัด ผ่านกุฏิ ซี่พระสงฆ์
 เขียบย่ำตรง สนามหญ้า ที่หน้าขวาง
 ตฤณชะอุ่ม หอมยั่ว ไปทั่วปราง
 แล้วมีลาง ตาเขม่น เย็นทั้งตัว
 เกิดลมวิง เวียนศีรษะ แทบจะล้ม
 เพราะความหิว มาระดม จึงก้มหัว
 แทะหญ้าพระ สีห้าใบ ไร้ความกลัว
 เป็นความชั่ว หรือหาไม่ อยากใคร่ฟัง
 สัตว์ทั้งปวง ร้องไห้ ไชโยลั่น

จับให้มั่น มัดมันมา แถมตราสั่ง
 เบียดเบียนพระ ไซ้ของควร ล้วนน่าชัง
 ทำให้บัง เกิดเหตุร้าย ในแดนดิน
 เป็นความผิด ร้ายกาจ ที่อาจหาญ
 อวดรังควาน แม้องค์ สงฆ์ครองศีล
 หญาในดง พงพี มีไม้กิน
 ควรลากลับ บูชาย์ญ ก่อนวันงาย
 ต่างจัดแจง ก่อไฟพลุ่ง แสงรุ่งโรจน์
 ประกาศโทษ เจ้าลา แขนวนหน้าหงาย
 อ้อนวอนฟ้า ให้บรรเทา เบาระคาย
 แล้วโยนกาย ลาใส่เพลิง เกกิงเอย

หลงเมียมาแม่

ขอกล่าวถึง กระทาชาย ไทยนายหนึ่ง
 นามกะเนิง มีเมียรัก งามหนักหนา
 เยาวมาลย์ มีเสน่ห์ ทุกเวลา
 เธอว่ากา ผัวว่ากา ว่าตามกัน
 ทุกคืนวัน เพียรประนอม ถนอมจิต
 นางทำผิด ก็มีเกลียด คิดเด็ดจันท์
 อยากได้ไฉ่ ผัวตามใจ ให้ทุกอัน
 สารพัน หลงเมีย เฝ้าเคลียคลอ
 ครั้นอยู่มา วันหนึ่ง จึงนางเมีย
 เล่นไฟเสีย หน้าเศร้า นั่งเฝ้าหอ
 แถมแม่ผัว ดูกัญญา ทั้งด่าทอ
 นวลละออ เคืองแค้น แสนระกำ
 ยามสายัณห์ ผัวกลับมา ภรรยาบอก
 ว่าข้าชอก ประสาทเอ็น ไม่เป็นส่า
 ถูกแม่ด่า ต่อหน้าเพื่อน ไม่เงื่อนงำ
 เธอจบคำ ว่าจ้ะลา สามิไป
 กะเนิงฟัง นั่งขึง ตะลึงคิด
 ใ้อ้มิงมิตร นวลละอออง ไม่ผ่องใส
 ทุนหัวผัว ไม่ต้องมัว กลัวผู้ใด
 เราเป็นใหญ่ ในบ้าน ขาญศึกดา
 แม้คุณแม่ ทั้งสอง ของน้องพี่
 ก็ไม่มี อำนาจ วาสนา

จะมาเหยียบ จมูกเล่น เซ่นนกกา
 ตัวพี่ยา จะไปฟัน ให้บรรลัย
 แล้วฉวยดาบ แต่มางจุด ให้หยุดยั้ง
 ทูหน้าพอง เมียมิ่งมิตร พิสมัย
 อย่าอ้อฉาง ผิดทำนอง คล่องธรรมไป
 จงแก้ไข ด้วยอุบาย แยกค่ายดี
 เมื่อถึงยาม นิทรา ราตรีสงัด
 จงกำจัด แม่กระเด็น ให้เป็นผี
 แยกเตียงไป โยนให้ ไกลวารี
 จะไม่มี ใครเห็น เป็นพยาน
 คะนึ่งพอง นึ่งยืม รีมแก้มปริ
 น้องดำริ น่ารัก สมัครสมาน
 เฉลียวฉลาด ปราดคม สมควรการณ์
 จงสำราญ เย็นอุรา เกิดยาใจ
 แต่พี่ยัง เป็นห่วง ดวงไฟปิด
 ยกเตียงผิด กิจอาจ พลาดไถล
 ไปโดนเตียง มารดา อรทัย
 ผิดตัวไป นะเจ้า ไม่เข้าที่
 น้องจงเอา ผ้าหรือปาน ไปพันไว้
 ที่ตรงใต้ เตียงของ มารดาพี่
 เป็นเครื่องหมาย ช่วยให้ จำได้ดี
 เพราะเธอมี แม่อีกเตียง นอนเคียงกัน
 นางได้ยิน รีบจู่ สู่เตียงแม่
 ผัวเอาแพร ผูกแสดง ดังแสวงสร

มารดาเห็น แต่ทำไ้ ไม่ไหวทัน
 มุ่งตะบัน หมากกิน จนสิ้นพลู
 หึงขรา ปัญญาไว ใช้กลศึก
 ไม่ทันศึก ผูกผ้าใหม่ ไว้อย่างหรุ
 ที่เตียงแม่ ของสะใ้ ไม่เอ็นดู
 มันสอนชู้ มาแม่ได้ ใจฉกรรจ์
 แล่นอนร่อ ดูลูกชาย ในยามดึก
 เสียงก๊กก๊ก เตียงแม่ยาย ยกผายผัน
 ใ้ลูกชาย ศรีสะใ้ ใจอาธรรม
 ให้ทุกข์ท่าน ทุกข์นั้น พลันถึงตัว
 หวังจะฆ่า แม่สามี ชีวาม้วย
 กุศลช่วย กลับไม่ ไ้แม่ผัว

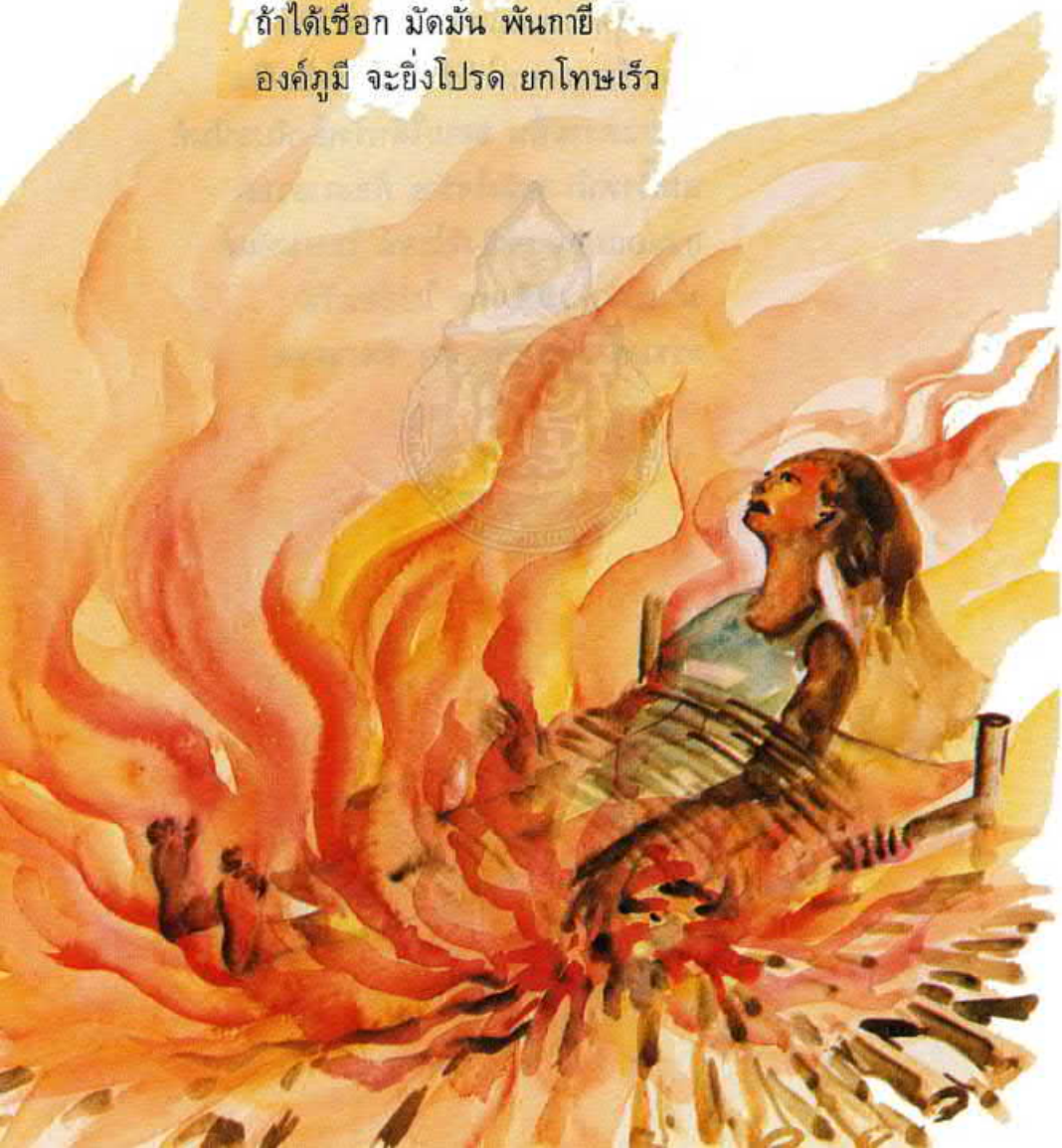
แม่ยายตาย เพราะเพลี้ย นอนเจียว
 จิ้งไรหัว แก่ไข ได้ทันกาล
 พอรุ่งเช้า แสงสว่าง กลางเคหาสน์
 ลูกอุบาทว์ สรวงคงคา ทำसान
 เห็นมารดา เดินลงมา หน้าเบิกบาน
 ก็กลนลาน ตกตะลึง อันพึงกลัว
 เมียกระซิบ โธ่แม่ แม่ตายแล้ว
 ไอ้ผัวแก้ว ต้มเรา หรือเจ้าขรัว
 แม่สามี ไยทะเล้น เป็นแม่ตัว
 เราเมามัว คะนึ่งต้ม ล้มทั้งยืน
 คะนึ่งฟัง จึงว่า หามีได้
 ความผิดไซ้ แม่น้องรัก ก็ยากฝัน
 ด้วยความมืด ในเวลา คราค่าคืน
 เตี้ยงมีผืน ผ้าแพร เน้นที่เดียว
 พี่คล้าพบ ประสบมือ จึงรื้อยก
 เตะเลือกก ผ่านผ้าห่ม ไหมพรมเชียว
 เป็นความสัตย์ แท้จริง จริงจริงเชียว
 อย่าฉุนเฉียว โกรธผัว ทุนหัวเมีย
 ก็ญญายิน จึงว่า ถ้าคืนนี้
 พลาดอีกที เถอะข้าไซ้ จะไปเสีย
 เชิญสบาย กอดหมอน ให้อ่อนเพลีย
 จงเคล้าเคลีย แต่ผ้าห่ม ชมสราญ
 ถึงกลางคืน สองผัวเมีย จัวเจียวลูก
 ต่างคนปลุก กันออกมา หน้าสถาน

ยกเตียงแม่ มุ่งหมาย ให่วายปราณ
 คิดเผาผลาญ ด้วยเพลิง เริงตะกอน
 มารดรตื่น แต่แกล้ง แสร้งทำหลับ
 ไม่ขยับ นอนนิ่ง ดังสิงขร
 ดูใจลูก ทรพี กลีบร
 ต่างช่วยซ่อน ชูเตียงวาง กลางมรรคา
 แล้วครรไล ไปหา พฤษาตัน
 ผัวเมียรุ่น เก็บกิ่งไม้ ไกล่คูหา
 ทั้งใหญ่น้อย นอกทาง ห่วงพนา
 หึงขรา ได้ที่ รีบหนีพลัน
 ไปอาศัย อยู่ในถ้ำ ที่ล้ำลึก

ยามกลางดึก โจรเคยพา กันมาสรร
 แบ่งปันส่วน เงินตรา ทั่วหน้ากัน
 คราตะวัน แสงทอง ส่องแดนดิน
 ขอกล่าวฝ่าย นายคะเนิง กับเมียรัก
 ไปหนึ่งพัก แล้วกลับมา ภูผาหิน
 จุดไฟเผา ให้แม่ตาย วายชีวิน
 เสรีจมายผิน กลับบ้าน สถานเรือน
 มารดาเฒ่า เข้าตรู่ จากคุหา
 พร้อมเงินตรา ถูงใหญ่ หาใดเหมือน
 ทั้งเพชรนิล จินดาแท้ ไม่แซเชือน
 กลับมาเรือน บ้านเก่า เนาตามเคย
 ลูกทั้งสอง มองเห็นเพชร เม็ดโตใหญ่
 ยิมละไม สอพลอ ไม่ร้อเจย
 อย่าถือโทษ โกรธลูก ผูกใจเลย
 พลงเอื้อนเอ่ย ถามว่าได้ จากไหนมา
 มารดาฟัง คังแค้น แสนฉลาด
 พยาบาท ตอบความ ตามภาษา
 มืองค์เทพ สถิตใน ไพรพนา
 เป็นเจ้าป่า ใจบุญ สุนทรการ
 ถ้าใครถูก เพลิงคลอกตาย วายชีวิต
 พระทรงฤทธิ์ กรุณา มหาศาล
 จะชุบชีพ คีนหาย จากวายปราณ
 แล้วประทาน เพชรทอง กองพะเนิน
 จงดูเยี่ยง แม่นี่ ชีลูรัก

ถ้าใครจัก รวยเงินตรา นำสรรเสริญ
ต้องยอมตาย ด้วยพระเพลิง เถลิงเกิน
รุ่งเช้าเดิน กลับได้ ในทันที
ข้อสำคัญ ต้องทนร้อน นอนให้นิ่ง
อย่าไหวติง หลุกหลิก หรือพลิกหนี
ถ้าได้เชือก มัดมัน พันกาย
องค์ภูมิ จะยิงโปรด ยกโทษเร็ว

คำวันนั้น ยวดี ศรีสะเก
 กำชับให้ สามี มิส้มเหลว
 เอาเชือกผูก พันทั้งตัว ทัวถึงเอว
 แล้วไฟเปลว เผาทั้งเตี้ยง เยี่ยงเมื่อคืน
 อนิจจา ความละโมบ โลภมนุษย์
 บสิ้นสุด ยากหนักหนา สุดฝ่าฝืน
 หลงเชือกกล ทนให้เถื่อ เป็นเหยื่อพิน
 เพราะความตื่น อยากได้ทรัพย์ นับอนันต์
 สมน้ำหน้า หึงใจร้าย ต้องวายวอด
 ลงนอนกอด เพ็งวิโรจน์ โทษมหันต์
 ช่าแม่ผัว แม่ตัวตาย ไปก่อนวัน
 กรรมตามทัน มัจจุราช พิฆาตเอย

เล่นแร่แปรธาตุ

ขอย้อนกล่าว ราวเรื่อง แต่เบื้องก่อน
 ในนคร หนึ่งมี เศรษฐีแสง
 เนาคาสน์ ย่านสถาน สะพานแดง
 เพียรพลิกแพลง แปรแปร เปลี่ยนแร่เลว
 ให้กลับกลายเป็น ทอง ผ่องอร่าม
 พยายาม หลายปี มีแต่เหลว
 ทรัพย์ที่จ่าย ถ้าได้รวม คงท่วมเอว
 เหมือนทิ้งแห ไร้ค่า บ้าทุกวัน
 เยวมาลย์ เมียสาว เราร้อนจิต
 สุดท้ายคิด หักห้าม ความกระสัน
 ของสามี เรื่องแปรธาตุ อนาคตัน
 วังจรัล ไปปรึกษา บิดาเธอ
 คุณพ่อฟัง ตั้งสติ ดำริชอบ
 โดยรอบคอบ รู้ระวัง ไม่พลั้งเผลอ
 แล้วตอบว่า คนกำลัง ยังละเมอ
 เหมือนไข่เพื่อ ไม่ควรห้าม ต้องตามใจ
 ปล่อยให้เป็น หน้าที่ บิดาเถิด
 แม่งามเจ็ด อย่าเศร้าหมอง จงผ่องใส
 อันหนามยอก ลองหนามบ่ง ตรงเข้าไป
 อรทัย อย่าขัดขวาง ทางดำเนิน
 แล้วให้หา ลูกเขย มาเชยชม
 ฟังคารม รำพัน แล้วสรรเสริญ

ว่าเห็นชอบ ตามคำ ร่ำเหลือเกิน
 ทั้งเผอิญ ตนก็รัก สัมครการ
 เรื่องเล่นแร่ แปรธาตุ สะอาดจิต
 มันเป็นวิท ยาศาสตร์ มาตรฐาน
 พ่อก็อยาก ลองผสม มานมนาน
 แต่รำคาญ ที่ยังขาด เพียงบาทเดียว
 วัตถุนี้ หายาก ล้มบากนัก
 ถ้าลูกรัก ช่วยพ่อ บร่อเหลือย
 คงสำเร็จ ได้ยิ่ง จริงจริงเจียว
 ไม่เสียเที่ยว คั่นคว่ำ มานานปี
 สิ่งนั้นคือ นวลใบทอง ละอองผง
 ต้องผจง ขุดมัน ขมันขมิ

แสนลำบาก ใ้ว่าได้ ม่าง่ายฟรี
 ลูกช่วยที คงได้สม อารมณ์เรา
 แต่นั้นมา ลูกเขย ไม่เลยละ
 ทุกขณะ ปลุกตื่นกลัว ด้วยความเขลา
 ตัดใบตอง หวังละออง ล้ายองเยา
 ลงนั่งเจ้า ขูดไส่โถ ขวดโหลเรียง
 ฝ่ายภรรยา เสียตายกลัว ที่สวยสด
 ทั้งหวานรส เลอวิไล ไครกล้ำเคียง
 ส่งคนขาย ตลาดไกล และใกล้เคียง
 ผัวไม่เมียง มองราคา น้ำว่าเลย
 รวบรวมได้ นวลใบตอง สองปีเศษ
 ก็เข้าเขต ตามอัตร่า ไม่ช้าเฉย
 รีบนำมา ให้บิดา ภรรยาเขย
 แล้วชวนเอ๋ย ให้เล่นแร่ แปรธาตุลอง
 คุณพ่อฟัง นั่งยิ้ม กระหิ้มจิต
 ได้ดั่งคิด ชื่นชม อารมณ์สมอง
 เรียกธิดา ออกมาไว สมใจปอง
 ให้น้ำทอง ออกมา บำซาที่
 เป็นถุงถุง วางเรียง อยู่เคียงหัตถ์
 บางถุงคัต ล้วนแท่งทอง ผ่องฉวี
 เศรษฐีแสง ไม่รู้แจ้ง แห่งคติ
 ว่าเงินมี มาได้ อย่างไรกัน
 ท่านบิดา จึงว่า นี่ค่ากลัว
 เมียเจ้าช่วย เก็บกำไร ได้ครบสรรพ

ทั้งใบตอง ที่ขายได้ ไปอนันต์
 ทุกคืนวัน รวมได้ เป็นกำยกกอง
 โอ้อูกรัก จงจำ คำพ่อว่า
 อย่าโกรธา เคืองระคาย ให้หมางหมอง
 อันเล่นแร่ แปรธาตุย้าย ให้กลายทอง
 ล้วนเป็นของ ลวงคนโง่ โววาจา
 ไม่มีใคร เคยทำได้ ในโลกนี้
 ทฤษฎี ผิดหลัก มากหนักหนา
 ธาตุตะกั่ว ชั่วศักดิ์ หนักสุธา
 จะแปรมา เป็นสุวรรณ ได้ฉันใด
 ต่อนี้ไป จงเพียรชอบ ประกอบกิจ
 การพาณิชย์ อย่าบิดเบี่ยง เลี่ยงไถล

เราเป็นคน ใจสมอง ตรงเร็วไว
ถ้าสงสัย ถามผู้ รู้เชี่ยวชาญ
อันปวงปราชญ์ ราชครู ท่านรู้หลัก
ประเสริฐนัก แสนฉลาด มาตรฐาน
สิบปากว่า ไม่เท่าตา เห็นชำนาญ
จะทำการ สิ่งใด จงใคร่ครวญ
เพ่งพินิจ พิจารณา ให้ชัดเจน
ถ้าผิดแก้ ให้ดีพลัน เร่งหันเหวน
ประกอบกรรม ดีจริง สิ่งทั้งมวล
จะสุขล้วน ทุกทิวา ราตรีเอย

พิมพ์ที่ โรงพิมพ์การศาสนา
นายวนิต มินไพโรจน์ ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา โทร. ๒๘๑๒๓๔๑

พ.ศ. ๒๔๒๑